

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 10-1130 בלומנטל נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל

לפני כב' השופטת תמר בר-אשר צבן

ישראל גיא בלומנטל

התובע

נגד

מדינת ישראל - משטרת ישראל

הנתבעת

בא-כוח התובע: עו"ד תמיר מדר
בא-כוח הנתבעת: עו"ד רנאד עיד (פרקליטות מחוז ירושלים (אזרחי))

פסק דין

התובע הוא עורך-דין, שזוכה מהליך פלילי שנוהל נגדו בטרם עמד בבחינות ההסמכה של לשכת עורכי הדין, וזאת לאחר שהמאשימה חזרה בה מכתב האישום. בתובענה הנדונה עותר התובע לפיצוי בסך של 375,000 ₪ בגין נזקים שלטענתו, נגרמו לו בשל ההליך הפלילי והתמשכותו, ובין השאר, נזקים שלטענתו נגרמו לו בשל כך שקיומו של הליך פלילי עיכב את יכולתו לגשת אל בחינות ההסמכה במשך תקופה ארוכה, וממילא שגם עיכב את הסמכתו לעריכת-דין.

הנתבעת (להלן גם – **המדינה**, **המאשימה** או **התביעה**, לפי העניין) טענה שכתב האישום הוגש כדין וכי לא הייתה כל רשלנות בהגשתו, ולכן אין בתוצאת ההליך או בבחינת העובדות בדיעבד, כדי להצביע על רשלנות. לפיכך לטענתה, יש לדחות את התביעה. לחלופין טענה, כי אפילו ייקבע שהייתה רשלנות מצדה, אין הצדקה לחייבה במלוא סכום הפיצויים הנתבעים, או בחלקם.

א. ההסדר הדיוני, ההליך והשאלות השנויות במחלוקת

2. טענותיו העובדתיות של התובע נתמכו בתצהיר מטעמו ובנספחים שצורפו אליו, וטענותיה העובדתיות של המדינה נתמכו בתצהיר מטעם מי שהייתה בתקופה הרלוונטית ראש יחידת התביעות המחוזית של משטרת ישראל בירושלים, בדרגת סגן ניצב (להלן גם – **ראש יחידת התביעות**). לתצהיר זה צורף צילום של תיק החקירה, של פרוטוקולים רלוונטיים וכן תרשומות ומסמכים שונים.

3. בדיון שהתקיים ביום 26.2.2012 הסכימו הצדדים להסדר דיוני שהציע בית המשפט, שלפיו יסכמו הם בכתב על סמך כל המסמכים המצויים בתיק בית המשפט, בכפוף לכך שהתובע יחקר על תצהירו בעניין ראש הנזק של הפסד השתכרות, כפי שביקש בא-כוחה של הנתבעת. כן נקבע, שהנתבעת תגיש לבית המשפט את תיק החקירה המקורי, שעל בסיסו הוגש כתב האישום.

בהתאם לכך, התובע נחקר על תצהירו כאמור, בדיון שהתקיים ביום 2.4.2012.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 10-1130 בלומנטל נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל

סיכומי טענות התובע הוגשו ביום 17.6.2012 וסיכומי טענות הנתבעת הוגשו ביום 25.7.2012.

4. השאלה הראשונה השנויה במחלוקת היא, אם אמנם כטענת התובע, המדינה התרשלה בהגשת כתב האישום נגדו. אם התשובה לכך תהיה חיובית, כי אז נדרש לשאלה השנייה, שהיא, אם עלה בידי התובע להוכיח את הנזק שנגרם לו. אם גם לכך נשיב בחיוב, כי אז נדרש לשאלת גובהו.

ב. דיון בשאלה אם הייתה רשלנות בהגשת כתב האישום

(1) עיקרי טענות הצדדים והמסקנה מניתוח חומר החקירה

5. כל אחד מהצדדים ניתח במסגרת סיכומי טענותיו, את חומר החקירה שעמד לנגד עיני התובע בעת שהגיש את כתב האישום נגד התובע בתיק הנדון ונגד שלושה אחרים.

בא-כוחו של התובע ביקש להראות כי ניתוח חומר החקירה מעלה, שלא היה כל מקום להגשת כתב האישום נגד התובע, כי מטעם זה ביקשה המאשימה לבטלו, וכי המדינה התרשלה בעצם הגשתו.

מנגד ביקש בא-כוחה של הנתבעת להראות, וזאת בין השאר גם על יסוד האמור בתצהירה של ראש יחידת התביעות, כי היה מקום להגשת כתב האישום וכי לא הייתה כל רשלנות בהגשתו. עיקרי טענות הנתבעת בעניין זה הן שכתב האישום הוגש לאחר בחינת חומר החקירה ובין השאר גם לאור גרסתו המתחמקת של התובע. עוד נטען, כי חזרת המאשימה מכתב האישום נעשתה בין השאר בהמלצת נשיא בית משפט השלום דאז, כבוד השופט אמנון כהן (להלן – **כבוד הנשיא כהן**), שלפניו התקיים הליך גישור פלילי, לאחר בחינה מחודשת של חומר החקירה, שקילת שיקולי יעילות בהקצאת משאבי התביעה תוך קביעת סדרי עדיפויות ביחס לתיקים אחרים, חסכון בזמן שיפוטי וחלקו המצומצם יחסית של התובע באירוע. יחד עם זאת, לפי טענת הנתבעת, כתב האישום הוגש מאחר שלפי הערכתה היה סיכוי סביר שהתובע יורשע, וכי למרות הסיכוי סביר שהיה להרשעתו, החליטה לחזור בה מכתב האישום בשל הטעמים האמורים. מכל מקום, לטענת הנתבעת, אין בחזרה מכתב האישום כדי להעיד על רשלנות בהגשתו, וכי בכל מקרה, אין לבחון את הדברים בדיעבד וב"חוכמה לאחר מעשה". עוד טענה, שדווקא חזרתה מכתב האישום בטרם נשמעו עדים, תוך חסכון במשאבים ציבוריים ובזמן שיפוטי, צריכה להיזקף לזכות הנתבעת ולא לחובתה.

6. אין חולק, שבחינת השאלה אם היה מקום להגשת כתב האישום, נעשית בשים לב לחומר החקירה שעמד בפני התובע בעת הגשתו. כך גם אין חולק כי העובדה שבסופו של דבר ההליך הסתיים בזיכוי התובע לאחר שהמאשימה חזרה בה מכתב האישום נגדו, אין בה די כדי ללמד על כך שלא היה מקום להגשתו או כי הייתה התרשלות בעצם הגשתו.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 10-1130 בלומנטל נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל

בחנתי את חומר החקירה תוך מתן משקל והתייחסות לטענות הצדדים בעניין חומר החקירה שעמד
לנגד המאשימה בכל שלב – שלב הגשת כתב האישום, שלב מתקדם שבו נוסף חומר חקירה ושלב
החזרה מן האישום – ומסקנתי היא, כי בכל אותם שלבים, עמד בדיוק אותו חומר חקירה, וכי לא
היו די ראיות כדי לבסס סיכוי סביר להרשעת התובע. לא זו בלבד, אלא שכתב האישום גם לוקה
בהצגה מטעה של העובדות, כפי שעלו מחומר החקירה. בנוסף לכך, ובניגוד לטענת הנתבעת, ספק
אם ניתן לומר שכתב האישום התבסס על עדות אובייקטיבית, ובכל מקרה, אותה עדות לא הייתה
חפה מקשיים וזאת בלשון המעטה. לכל אלו גם מצטרפת העובדה, שכתב האישום הוגש מתוך ידיעה
שעדים מהותיים לא נחקרו, ומתיק החקירה עולה שלא נעשה דבר, ובוודי לא מאמץ סיר כדי לזמנם
לחקירה. כל זאת מן הטעמים שעליהם אעמוד עתה.

(2) עיקרי העובדות כפי שהן עולות ממכלול חומר החקירה

7. הראיות המצויות בתיק החקירה (תיק פ"א 4920/2005-6130, תחנת מוריה ירושלים)
מתייחסות לאירוע שהתרחש בליל שבת, 2.4.2005. לאחר חצות. לשם הנוחות, ההפניה אל חומר
החקירה תיעשה תוך ציון אותיות הנספחים שצורפו אל התצהיר שהוגש מטעם הנתבעת.

ממכלול הראיות עולה, כי שבחור צעיר ניסה להיכנס אל מועדון "האומן 17" בשכונת תלפיות
בירושלים (להלן – **המועדון**), שלא דרך הכניסה, אלא בדרך של התגנבות תוך טיפוס על גדרות
וקפיצה מהגדר אל הרחבה שבכניסה אל המועדון. המאבטחים שהיו במקום, תפסו את אותו בחור
והחלו להובילו אל מחוץ לשטח המועדון. חבריו החלו לתקוף את המאבטחים והם ביחד עם חברים,
שהתגנבו בקפיצה מעל הגדר, החלו להתנגד ולהשתולל ולתקוף את המאבטחים. כתוצאה מכך
התפתחה תגרה, שבמהלכה נפלו המאבטחים ואותם בחורים על הרצפה. במהלך אותה תגרה, בעוד
שחלק מהצעירים ניסו לתקוף את המאבטחים ובין השאר גם מאבטח בשם מרדכי גיאת (להלן –
מוטי), שחש במישהו המנסה לתקוף אותו מאחור, הכה אותו מוטי בראשו באמצעות נונצ'יקו שהיה
בכיס מכנסיו. רק לאחר שאותו צעיר יצא משטח המועדון, הבחינו הוא וחבריו כי הוא נפצע בראשו
והוא פונה באמבולנס שעבר במקרה במקום, אל בית החולים הדסה עין-כרם. שם טופל, אולם חשוב
להדגיש כי ממכתב השחרור מחדר המיון לא עולה כי היה זה מעבר לפצע בקרקפת, שאינו חמור. עם
הגעת השוטרים, השליך מוטי את הנונצ'יקו אל פח האשפה, אך הוא נתפס בידי אחד השוטרים.

8. נקדים ונאמר, כי אין מחלוקת שהאירוע התרחש כאמור ברחבת הכניסה אל המועדון,
המצויה בין הכניסה החיצונית, אשר כונתה גם "החסימה הראשונה", לבין הכניסה אל המועדון
עצמו, אשר כונתה גם "החסימה השנייה". מכאן שגם לא יכולה להיות מחלוקת על כך שהמאבטחים
אשר טיפלו באירוע היו מחוץ למועדון עצמו. בשל התפקיד שמילאו, אף כונו בחלק ניכר מההודעות
בכינוי "דורמאן", שזהו כינוי השמור למאבטח המוצב בכניסה המשגית על הבאים.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 10-1130 בלומנטל נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל

(3) פירוט חומר החקירה וניתוחו

9. דו"חות הפעולה של השוטרים (ענת זילברמן, רועי דרעי ותומר פנחסי – ממסמכי נספח א2) – מדו"חות הפעולה של השוטרים שהגיעו אל המקום בתום האירוע, עולה כי מתנדבת יח"ס שהייתה במקום דיווחה על האירוע גם לתחנת המשטרה וגם לשוטרת בניידת שחלפה במקום. אותה שוטרת, ענת זילברמן, תיארה שהבחינה "ליד הכניסה למועדון האומן בהתקהלות של אנשים", ולאחר ששמעה על כך ש"התנהלה קטטה בכניסה למועדון בין הדורמן לעוד מספר נערים", שבמהלכה הכה המאבטח את אחד הנערים אשר פונה על-ידי מד"א והיא קראה לניידת סיור נוספת. בעקבות דיווח זה, הגיעה אל המקום ניידת סיור, שבה היו השוטרים רועי דרעי ותומר פנחסי.

10. דו"ח הפעולה של פקד יואב בר (נספח א1) – במקביל לשוטרים הנזכרים, הגיע למקום גם פקד יואב בר שערך דו"ח פעולה על המידע שאסף בהגיעו. מהאמור בו עולה שעל פרטי האירוע שמע פקד בר מהשוטר תומר פנחסי, שאף הוא הגיע לאחר שהתגרה הסתיימה, והוא מסר שמאבטח תקף בחור שפונה באמבולנס לבית חולים. פקד בר שאל אם היו עדים והשוטר פנחסי הצביע על שלושה בחורים. פקד בר שאל אותם אם יוכלו לזהות את המאבטח שתקף ואחד מהם, ששמו אלירן דיאר (להלן – אלירן), השיב שיוכל לזהות בוודאות את המאבטח שתקף באמצעות הנונצ'קו. פקד בר מתאר שניגש אל המועדון בליוויית אלירן והשוטרים דרעי ופנחסי ובהגיעם אל "החסימה השנייה", פנה אליו האחראי על המאבטחים, ששמו ישראל המוכר לפקד בר מעבודתו, שהוא התובע, וכאמור בדו"ח, "שאל אותי מה קרה?".

לאחר שפקד בר סיפר לתובע שהיה אירוע במועדון וכי הוא מבקש לאתר את אחד המאבטחים, אמר לו התובע כי לא היה כל אירוע, אך פקד בר ביקש בכל זאת להיכנס. במקביל, פנה אלירן אל התובע ואמר שהם מחפשים את מוטי והתובע לא ענה. פקד בר שאל את התובע אם יש מאבטח בשם מוטי, והתובע השיב בשלילה. לאחר שהסתובבו במועדון במשך כשתי דקות, הצביע אלירן על בחור שהיה שם ואמר "זה הבחור שהרביץ לדרור עם מונצ'קו [צ"ל: נונצ'קו]". פקד בר ביקש מאותו בחור להתלוות אליהם, ולאחר שיצאו, שאל פקד בר את התובע אם הבחור שהוצא עובד במקום בתפקיד מאבטח. בהמשך כותב פקד בר כי "הנ"ל [התובע] החליט להתחכם ואמר לי 'תשאל אותו'". בעת הכנסת מוטי אל הניידת, נודע לפקד בר שמוטי זרק את הנונצ'קו אל פח האשפה, אך השוטר דרעי ראה זאת ותפס את הנונצ'קו. לבקשת פקד בר מוטי עוכב לחקירה. כן ביקש פקד בר שכל העדים יעוכבו לשם הבאתם לחקירה.

השוטר דרעי ערך דו"ח על כך שראה שמוטי זרק את הנונצ'קו ועל תפיסתו, שבו גם נאמר כי שאל את מוטי מדוע זרק אותו, ומוטי השיב שעשה טעות. בדו"ח הפעולה שערך השוטר פנחסי נאמר שמוטי הוסיף שתקף באמצעות הנונצ'קו מתוך הגנה עצמית לאחר שהנפגע וחבריו תקפו אותו ואת

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 1130-10 בלומנטל נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל

חבריו, וכי הוא נושא אותו עימו בעבודה. בדו"ח זה גם ציין פנחסי כי היו שלושה עדי ראיה שהם שלומי ממו, דודו דוויק ואלירן. בדו"ח מופיעים מספרי תעודות הזהות של השלושה ומספר טלפון נייד של ממו (דו"ח תפיסה וסימון של דרעי ודו"ח פעולה של פנחסי – ממסמכי נספח 2א).

בטרם נמשיך בתיאור חומר החקירה ובבחינתו, נזכיר שהאירוע התרחש מחוץ למועדון, כי אין בדו"ח הפעולה ראיה לחובת התובע באשר למעורבותו בתקרית, וכי דו"ח הפעולה יכול לשמש לחובת התובע רק באחת משתי צורות; בין בכך שהתחכם שלא לצורך ובין בכך שהדבר עשוי אולי ללמד על כך שידע על מעורבותו של מוטי וניסה להסתיר זאת. מכל מקום, אין מחלוקת שאלירן לא הזכיר את מעורבותו של התובע, הגם שפגש בו ולא הצביע עליו כמי שמעורב באירוע ואף אמר באופן מפורש שהמכה הוא מוטי והזכיר רק אותו. בנוסף לכך, גם אין בעצם התחכמותו של התובע כדי ללמד בהכרח, שאמנם ידע על האירוע שהתרחש מחוץ למועדון. לא מן הנמנע שהתובע אמנם לא ידע על כך ובכל מקרה, אין בהתחכמותו המיותרת של התובע כדי לקשור אותו אל האירוע עצמו.

11. עוד באותו לילה, סמוך לאחר הגעת המעורבים אל תחנת המשטרה, נגבו הודעות מאלירן, מהמאבטחים לוקה אנדרה ביחוי (להלן – **אנדרה**), משה דוד פור (להלן – **משה**) ומוטי. למחרת היום נגבתה גם הודעתו של דרור פורטל, שהוא הבחור שנפגע (להלן – **דרור**).

12. הודעתו של אלירן דיאר (נספח 1ב) – בהודעתו של אלירן אין התייחסות לאופן כניסת חברו אל הרחבה שלפני הכניסה אל המועדון ואל הנסיבות שהובילו אל התקרית. לדבריו, הוא וחבריו עברו את החסימה הראשונה ולאחר שחלפה כחצי שעה והם לא הוכנסו אל המועדון, הוא הצליח להיכנס ואז ראה שכשישה מאבטחים "תופסים את חבר שלי שלום, חונקים אותו ומביאים לו בעיטות לראש". לאחר שדרור ביקש מהמאבטחים לעזוב את שלום, תפסו גם אותו ואז המאבטח מוטי חבט בראשו עם נוצ'קו. לדבריו, חבריו לא התפרעו ואפילו לא ניסו להגיב מול המאבטחים הגדולים שעמדו שם, והמאבטחים המשיכו להכותם עד שהוציאו אותם החוצה.

לדבריו, רק "כשיצאנו כולם החוצה ראינו שלדרור יש פתח גדול בראש עם הרבה דם...". לאחר ששטפו את הדם במים, עבר במקום אמבולנס, שלקח את דרור ואת שלום לטיפול בבית חולים.

בשלב זה של החקירה חלפו המאבטחים אנדרה ומשה בחדר החקירות, ואלירן הצביע על אנדרה ואמר שהוא זה שתקף את דרור ואילו משה הוא זה שתקף את שלום. עוד הוסיף שמוטי הוא זה שאותו זיהה במועדון לבקשת השוטרים והוא זה שתקף את דרור בראשו. אלירן המשיך ותיאר את האופן שבו תקפו המאבטחים את חבריו בעודו מזכיר מאבטחים נוספים שאותם לא זיהה וציין את חלקם באירוע. בשלב הזה נשאל אלירן אם היו עוד מאבטחים באירוע והוא אמר שאחד המאבטחים ש"היה מאלה שהרביצו לשלום" הוא התובע, ששמו ישראל, והוא אחד מהאחראים, והוא מוכר לו,

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 10-1130 בלומנטל נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל

מאחר שלדבריו, הוא מגיע אל המועדון בקביעות. בהמשך הודעתו חוזר אלירן ומתאר את אופן תקיפתו של דרור באמצעות הנונצ'קו ואת פציעתו.

הגם שאלירן הקפיד לתאר את אופן תקיפת חבריו בפירוט רב, הוא לא תיאר את חלקו של התובע. כך גם, הוא לא התבקש להסביר את העובדה שחרף היכרותו את התובע והגם שפגש בו עם השוטרים, לא הזכיר אותו קודם לכן. אלירן גם לא התבקש להסביר מדוע בעת ששוחח עם פקד בר בכניסה אל המועדון בעת שפגשו שם את התובע, הוא לא אמר שגם התובע היה מעורב באירוע.

13. הודעת המאבטח לוקה אנדרה ביחוי (נספח ב4) – המאבטח אנדרה נחקר באזהרה, בחשד שתקף בחורים שהגיעו לבילוי במועדון. בהודעתו תיאר שאלירן היה ברחבה שבין שתי הכניסות, וכי הוא הוציא בחור אחר (שלפי התיאור היה שלום), שקפץ מעל הגדר והתגנב פנימה. באותו שלב החל אותו בחור להשתולל ובחור נוסף תקף אותו מאחור, ולכן מאבטחים נוספים הגיעו לסייע לו. כתוצאה מהתגרה שנוצרה, נפלו המאבטחים ואותם בחורים על הרצפה. לדבריו, הוא לא ראה אם מישו נפצע, מכיוון שאותם בחורים הלכו בסדר וזקופים, הגם שהיו שתויים, והוא לא יכול היה לראות אם מישו נחבל.

המאבטח אנדרה הוסיף שהאירוע היה לפני אנשים רבים, כי מטרתם היא שלא תתפתח קטטה, אלא להשקיט אותה ולהוביל החוצה את אלו שנכנסים ללא רשות. לדבריו, יש להם את היכולות להשתלט על אלו שמתפרעים, ולכל היותר הם מחבקים אותם ומחזיקים את ידיהם כדי שלא ישתוללו, אך אינם מכים. אנדרה כאמור, לא ידע על פציעתו של דרור, ובכל מקרה, לאחר שאותם בחורים הוצאו החוצה, לדבריו, הם קיללו את המאבטחים כי רצו להיכנס אל המועדון.

באשר למאבטח מוטי, לפי דברי אנדרה, מוטי היה באזור, אבל לא ממש לידו, והוא לא ידע על תקרית הנונצ'קו ועל זריקתו. המאבטח משה היה לידו, וסייע לו להוציא את אותם בחורים החוצה. בנוסף טען שבמקום היו גם מאבטח בשם איל ומאבטח בשם סיטי, וסביר שהיו עוד, אך לא זכר מי.

מכל מקום, התובע לא הוזכר בהודעתו של המאבטח אנדרה ואף לא נשאל לגביו.

14. הודעת המאבטח משה דוד פור (נספח ב5) – בדומה למאבטח אנדרה, גם המאבטח משה נחקר באזהרה, בחשד לתקיפת בחורים שהגיעו אל המועדון. לפי הודעתו, הוא הוצב יחד עם המאבטח מוטי בכניסה הפנימית. בשלב מסוים הם הבחינו בבחור שקפץ מעל הגדר לכיוון המועדון, ולכן נגשו אליו וביקשו שיצא, אך הוא התנגד. מוטי אחז בידו של אותו בחור, שהחל להשתולל ולהתפרע ואז מוטי תפס אותו והפיל אותו על הרצפה. משה הגיע כדי להרימו ואנדרה הצטרף, ושלושתם הוציאו אותו מהרחבה הפנימית. בשלב הזה הבחין בחבר של אותו בחור קופץ על אנדרה מאחור והחל לריב איתו. מוטי החזיק את הבחור הראשון ואז הצטרף אליהם מאבטח נוסף ששמו

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 10-1130 בלומנטל נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל

1 אמיר סיטי ותפס את הבחור השני שקפץ על אנדרה, ואז מוטי, אנדרה ואמיר סיטי הוציאו את
2 השניים החוצה. לפי התיאורים שמסר משה, נראה שהבחור הראשון הוא שלום, ואילו השני שתקף
3 את אנדרה, הוא דרור.

4
5 המאבטח משה הסביר שהבחור הראשון, ככל הנראה שלום, ניסה עוד קודם להתגנב פנימה והתבקש
6 לצאת. לדבריו, לא הכה אף אחד מהשניים ולא ראה שמוטי החזיק נונצ'קו.

7
8 גם בהודעתו של משה, שהזכיר מספר מאבטחים שהיו מעורבים באירוע, התובע לא נזכר והוא גם לא
9 נשאל לגביו.

10
11 15. הודעת המאבטח מוטי גיאט (נספח ב6) – גם המאבטח מוטי נחקר באזהרה בחשד שתקף
12 את הבחורים כמתואר. בדומה לאמור בהודעותיהם של המאבטחים אנדרה ומשה, גם מוטי תיאר
13 איך אחד מאותם שני בחורים קפץ מעל הגדר, ואז לדבריו, הוא תפס אותו וביקש שיצא. בתגובה
14 לכך אותו בחור הכה את מוטי באגרוף לחזה ובעט ברגלו ולכן תגובתו של מוטי הייתה שהדף את
15 אותו בחור לאחור וכך הוא נפל. מוטי ועוד כמה מאבטחים הוציאו אותו החוצה ואז מישחו התערב
16 ובא אליו מאחור, ולכן בתגובה, הכה אותו עם הנונצ'קו, שאותו שלף מכיסו מכנסיו האחורי. לפי
17 הסברו, עשה כן לאור ניסיונו ממקרים שהיו בעבר, שבהם אנשים שהגיעו אל המועדון השתמשו
18 בסכינים, ולכן לא הסתכן. באשר לזריקת הנונצ'קו, שב מוטי ואמר שזו הייתה "שטות" ושלא היה
19 צריך לעשות זאת.

20
21 מוטי לא הזכיר את התובע והוא אף כלל לא נשאל בחקירתו מי מהמאבטחים היה איתו, או מי
22 מהמאבטחים היה בכלל מעורב באירוע. ממילא שגם לא נשאל לגבי התובע.

23
24 16. הודעת דרור פורטל (הנפגע) (נספח ב2) – למחרת, ביום 3.4.2005, נחקר גם דרור, שנפצע
25 בראשו ממכת הנונצ'קו. לפי הודעתו, הוא ישב בחצר המועדון עם שתי בחורות שאינו יודע את שמן,
26 ואז ראה "את כל הדורמנים מתקיפים את החבר שלי שלום מנחם אני לא יודע את הטלפון שלו".
27 לדברי דרור, הוא קם ואז המאבטחים דחפו את שלום עליו ועירבו אותו, וכך נפל אל הרצפה. עוד
28 הוסיף "ברצפה קיבלתי איזה שתי בעיטות אני לא יודע ממי היו שם בין 10 ל-12 דורמנים ואז קמתי
29 וקיבלתי מכה לראש החבר שלי אלירן דיהר אמר לי שהביאו לי מוצ'קו לראש. נפתח לי הרש ונפלתי
30 על הרצפה חסר הכרה. כשהתעוררתי מצאתי את עצמי באמבולנס" [שגיאות הכתיב במקור].

31
32 דרור נשאל אם ראה מי הכה בו עם הנונצ'קו והשיב שלא ראה. הוא גם לא ידע אם היו עדים לאירוע
33 למעט אלירן. הוא נשאל אם נפגע והשיב שיש לו סחרחורות, שהקיא בחדר המיון ושעשו לו עשרה
34 תפרים בראש וזריקת טטנוס. החוקר העיר שראשו של דרור חבוש ושדרור אמר שלא ניתן לראות
35 את התפרים בשל החבישה.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 10-1130 בלומנטל נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל

למרות שקודם לכן אמר דרור שלא ראה מי תקף אותו, כשנשאל שוב אם ראה מי הכה בראשו ומי בעט בו השיב "ראיתי רק אחד שראיתי אותו כמה פעמים קוראים לו ישראל [התובע] הוא אחראי על הדורמנים בדיסקוטק. ראיתי אותו בועט בי אחרי שדחפו את שלום עליי...". כשנשאל מדוע הותקף, חזר על כך שתקפו את שלום החבר שלו ושלא הבין למה זרקו אותו עליו ולמה קשרו אותו לעניין.

הודעתו של דרור בעייתית מאד ממספר טעמים, והדבר ניכר מיד עם קריאתה. ראשית, דרור מעלים את חלקו באירוע והוא אף לא נשאל על כך שלדברי המאבטחים, הוא זה שהתערב באירוע לאחר שניסה לתקוף את המאבטחים שניסו להוציא את שלום מהרחבה לאחר שנכנס אליה בקפיצה מעל הגדר. לא רק שדרור מעלים את חלקו, אלא שגם כשנשאל מדוע הותקף, הוא מיתמם ומעלה גרסה לא הגיונית, כאילו המאבטחים הם שנטפלו אליו ללא כל סיבה. שנית, דרור אומר שאינו יודע מי תקף אותו ושנפל אל הרצפה חסר הכרה. למרות זאת כשנשאל שוב, הזכיר את שמו של המאבטח המוכר לו, שהוא התובע. שלישית, מהודעתו עולה שקודם למתן הודעתו, הוא שוחח עם אלירן, שסיפר לו מה היה, אך הוא לא נשאל כל שאלה בעניין. רביעית, דרור טען שראשו נתפר, הגם שהדבר לא עולה ממכתב השחרור מחדר המיון, שבו נאמר רק "החולה עבר השגחה וטיפול בגלל פצע בקרקפת". כך גם נאמר כי "לא ברור שהיה איבוד הכרה או הקאות" (מכתב השחרור ממיון – ממסמכי נספח 2). חמישית, התובע טען שנפל על הרצפה חסר הכרה והתעורר באמבולנס. זאת בניגוד להודעות המאבטחים שיצא מהרחבה על רגליו ובניגוד להודעתו של אלירן, שהדגיש כי רק לאחר שיצאו, הבחינו שדרור נפצע מכיוון שירד דם מראשו. חבריו סייעו לו ושטפו את הדם במים ורק אז חלף במקום אמבולנס שפינה אותו.

נמצא אפוא, כי מדובר בעדות שמקריאתה עולה, כי ישנו קושי רב מאד לסמוך עליה ועל מי שמסר אותה. עולה באופן ברור, כי מדובר בעדות שאינה אמינה וכי חלק ניכר מהעובדות המשמעותיות שמסר דרור, לרבות עובדות שאינן משנות מאחריותם של המאבטחים – כמו למשל, הנסיבות שבהן גילה שנפצע בראשו ודבריו בעניין היקף הפציעה – אינן נכונות ונסתרות בראיות אחרות, לרבות במכתב השחרור מחדר המיון, שזו ראייה אובייקטיבית.

17. הודעת התובע (נספח 3) – התובע נחקר רק למעלה מחודש לאחר האירוע, ביום 5.5.2005, ואף הוא נחקר באזהרה בחשד שתקף אדם מחוץ למועדון.

לאחר שהחוקרת הודיעה לתובע במה הוא חשוד, תגובתו הייתה "אין לי מושג על מה את מדברת". התובע נשאל אם היה במועדון ביום האירוע והשיב שאינו זוכר. החוקרת הוסיפה כי מהחקירה עולה שהוא ואחרים תקפו אדם מחוץ למועדון בתאריך 2.4.2005, ועל כך השיב התובע "אין לי מושג על מה את מדברת. אין לי מושג ירוק על מה את מדברת ואם בכלל הייתי שם. לא הייתי מעורב בשום תגרה בשביל להיות אשם אני מבקש לדעת על מה מדובר". כך חזר התובע והשיב לשאלות שבהן

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 10-1130 בלומנטל נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל

1 נשאל אם נכח באירוע וחזר וביקש פרטים כדי להגיב. התובע נשאל אם הוא מכיר את דרור פורטל,
2 ואמר שאין לו מושג מיהו ומעולם לא שמע שם זה. בהמשך השיב שתפקידו במועדון הוא אבטחה
3 ושבשלושת החודשים האחרונים הוא עובד במועדון בתל-אביב ולא בירושלים. כך גם טען שלא היה
4 כחודש קודם לכן בתחנת המשטרה, וכי יש להם טעות גדולה.

5
6 התובע נשאל אם הוא מכיר את מוטי גיאת, והשיב בחיוב, ונשאל אם מוטי סיפר לא על האירוע
7 שהיה מחוץ למועדון, והתובע השיב שמוטי לא סיפר לו. הוא נשאל אם משהו סיפר לו משהו והשיב,
8 שעד הגעת השוטרים, כלל לא ידע שהיה משהו וביקש שיסבירו לו במה מדובר, מכיוון שאינו יכול
9 להתייחס מבלי שיוסבר לו. על כך משיבה החוקרת "האם להגיד לך מה התאריך מה קרה, כלומר
10 קטטה וכן שמות של מעורבים כפי שצינתי קודם וכן שניידת משטרה הייתה במקום וכן שמדובר
11 באירוע שהתרחש מחוץ למועדון האומן עדיין מהווה מבחינתך מצב של 'לא הסברתי לך על מה
12 מדובר'". בתגובה לכך אמר התובע "כן. מאחר ולא ידעתי על תגרה לא השתתפתי בתגרה לא ראיתי
13 תגרה. כל מי שיאמר אחרת שראה אותי באזור של תגרה הוא שקרן נותן עדות שקר ומוציא דיבה.
14 אני מוכן על מה שאני אומר לך עכשיו להיבדק במכונת פוליגרף. זהו".

15
16 התובע נשאל שוב אם הוא יודע על האירוע המדובר ואם היה במועדון באותו יום והוא השיב
17 "מהשוטרים הבנתי שהיה משהו בחוץ. לא ראיתי את התגרה לא ראיתי מה היה שם מי שאומר
18 שהוא ראה אותי בתגרה הוא שקרן שקר מגמתי ואני אתבע אותו אני נשבע לך שאני אתבע אותו
19 לדין על עדות שקר".

20
21 התובע שוב נשאל אם האירוע זכור לו ואם היה באותו יום והשיב "באותו יום הייתי שם". החוקרת
22 שאלה אותו מה גרם לו להיזכר עכשיו באירוע והתובע השיב "העובדה שאלפסי קישר אותי לעניין
23 הזה בפרטי האירוע. משמע נתן את פרטי האירוע מה שהובהר לי במה הדברים אמורים ולא חלילה
24 שהייתי באירוע" (חלק מהתשובה נכתב בכתב-ידו של התובע, שתיקן את ההודעה בטרם חתימתו
25 עליה). החוקרת שאלה את התובע באיזה פרט נזכר והוא השיב שאינו יכול להצביע על פרט ספציפי.

26
27 לאחר מכן שאלה החוקרת את התובע, אם הוא זוכר מה קרה באותו לילה והתובע השיב, שלא ראה
28 ושלא היה שם. הוא נשאל בשנית, מה כן זכור לו ושוב השיב "לא הייתי". החוקרת חזרה על
29 שאלתה, והתובע השיב "לא מבין את שאלתך" ושוב חזרה החוקרת על השאלה. על כך השיב התובע,
30 "הגיעו שוטרים שאלו מה היה לא יודע על מה הם מדברים. מי שבא עם השוטרים אף אחד לא דיבר
31 עליו אף אחד לא אמר שאני מעורב בדרך כלשהי במשהו אין לי מושג איך שרבבו אותי לאירוע הזה
32 ומי שערבב אותי משקר".

33
34 החוקרת הוסיפה ושאלה, מה קרה אחרי שהשוטרים הגיעו למקום ודיברו עם התובע, והתובע השיב
35 "נכנסו לחפש מאבטח מסוים, זה הכול". החוקרת שאלה איפה התובע היה כשהשוטרים הגיעו,

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 10-1130 בלומנטל נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל

והתובע השיב שלפי מיטב זכרונו בדיוק יצא מהמועדון ופגש אותם בחוץ. החוקרת שאלה שוב אם
היה זה בחוץ והתובע השיב "בחוץ". החוקרת שאלה אם לאחר הליכת השוטרים התובע נשאר בחוץ,
והוא ענה שקשה לו להשיב על כך. החוקרת שאלה מדוע יצא התובע החוצה בעת שפגש את
השוטרים והתובע השיב שנכנס לראות אם הכול בסדר בפנים ויצא ופגש בשוטרים. החוקרת שאלה
את התובע אם לשם תפקידו עליו לשהות רוב הזמן מחוץ למועדון או בתוכו והתובע השיב שאין זה
רלוונטי ושאלו אפשרות לענות, מכיוון שהוא נמצא במקום שבו הוא דרוש והוסיף "שורה תחתונה
לא הייתי שם. אני מבקש פוליגרף אני דורש בואי תבדקי אותי אל תנסי להמציא יש מאין. אני
מבקש להגיש תלונה על עדות שקר של אדם שאמר שהכיתי אותו או תקפתי אותו או אפילו ראה
אותי במהלך הקטטה האירוע או איך שתקראי לזה, על עדות שקר, על הוצאת דיבה ושוב חוזר
ואומר דורש בדיקת פוליגרף בעניין ואת פרטי האדם המשקר".

לבסוף נשאל לגבי מספר הטלפון של המאבטח סיטי והתובע משיב שאינו יודע אותו. בכך הסתיימה
חקירת התובע.

הנתבעת ראתה בתשובותיו של התובע במהלך חקירתו משום התחכמות והתחמקות ממתן תשובות,
אולם קריאת הודעתו של התובע בעיון מעלה בבירור תמונה שונה, שאינה בהכרח כפי שראתה
הנתבעת, אולי דווקא להיפך. קריאה בעיון של ההודעה מעלה ניסיון של מי שלא היה מעורב באירוע
שלגביו הוא נחקר ושאל לא נכח בו, אשר נחקר מבלי שנמסרו לו פרטים מדויקים באשר לחשדות
המיוחסים לו, להרחיק את עצמו מהאירוע בכל דרך אפשרית. כל זאת עולה מאלו:

ראשית, לא מן הנמנע שהתובע אמנם לא ידע מיד על איזה אירוע הוא נחקר. כפי שניתן להתרשם
מדו"ח הפעולה של פקד יואב בר (נספח 1א), לא היה זה מקרה חריג שהמשטרה מגיעה אל המועדון
בשל תקרית כלשהי, ועל רקע אותם ביקורים פקד יואב בר הכיר את התובע. לכן בהחלט אפשרי
שהתובע לא ידע מיד בעניין איזה אירוע הוא נחקר, ובמיוחד שנאמר לו כבר באזהרה, שדובר באירוע
שהתרחש מחוץ למועדון. שנית, לאחר שהשוטר אלפסי מסר לתובע פרטים והוא ידע במה מדובר,
הוא השיב לשאלות. שלישית, התובע השיב מיהו מוטי גיאת, ולא מן הנמנע שמוטי אמנם לא שיתף
את התובע בפרטי האירוע. מנגד, לא ברור מדוע התובע צריך היה לדעת מיהו דרור פורטל. לא
מצופה ממאבטח, גם מאחראי על המאבטחים, להכיר את באי המועדון. החוקרת אפילו לא טרחה
לומר לתובע שדרור פורטל הוא זה שנפגע מכך שמוטי הכה אותו. רביעית, דווקא שאלותיה של
החוקרת היו מתחכמות והלכו סחור-סחור. בשום שלב החוקרת לא אמרה לתובע איזה מעשה בדיוק
מיוחס לו. כך גם בשום שלב לא הטיחה החוקרת בתובע את העדויות שיש לכאורה, נגדו ולא עימתה
אותו עם אף גרסה של אף חשוד או עד. חמישית, התובע הסביר שלא היה מחוץ למועדון בעת
האירוע, חזר מספר פעמים באופן נחרץ על כך שלא היה במקום, לא היה מעורב ולא ראה מה
התרחש. לא ברור מדוע הכחשה נמרצת בצירוף נכונות לבדיקת פוליגרף, אינה זוכה להתייחסות

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 10-1130 בלומנטל נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל

מתאימה, כשם שלא ברור מדוע החוקרת לא מלאה אחר מבוקשו של התובע להגיש תלונה נגד מי שלטענת התובע, העיד נגדו עדות שקר.

18. היעדר תיעוד בעניין ניסיון לאיתור עדים – בתיק החקירה אין כל רישום או מסמך שממנו ניתן ללמוד כי נעשה ניסיון לזמן עדי ראייה ואף אין תיעוד לכך שמי מהם הוזמן וסירב להתייצב. למרות העובדה שבהודעות המאבטחים הוזכרו גם שמותיהם של שני מאבטחים נוספים שנכחו באירוע, המאבטח אמיר סיטי ומאבטח בשם אייל, איש מהם לא זומן לחקירה ואף אין כל תיעוד כי נעשה ניסיון לזמנו. כך גם ביחס לאותו שלום מנחם שהיה מי שלגביו נטען שקפץ מעל הגדר.

רק ביום 26.12.2005, כתשעה חודשים לאחר האירוע, כתב אחד החוקרים מזכר שבו נכתב ששוחח עם אלירן וביקש לזמן באמצעותו את חבריו למסירת הודעות. אלירן ביקש חצי שעה כדי לנסות ולאתר את מספרי הטלפון שלהם. כעבור כחצי שעה התקשר אלירן אל החוקר ואמר כי "שלומי ממו ודודו דוויק לא מעוניינים להגיע למשטרה ולמסור עדות". החוקר ביקש את מספרי הטלפון שלהם, אך אלירן השיב "שביקשו ממנו לא למסור". באשר לשלום מנחם, אלירן אמר שהוא חושב שהוא עזב את ירושלים ושאינו בקשר איתו והוסיף שדרור פורטל בהליכים משפטיים נגד מועדון האומן.

בכך התמצה הניסיון לזמן עדי ראייה נוספים לשם גביית הודעתם, בעוד שכאמור, לא נעשה כל ניסיון לגבות הודעות מהמאבטחים הנוספים שנכחו באירוע.

(4) פניית התובע וחומר חקירה נוסף

19. טיוטת כתב האישום הוכנה רק כשנתיים וארבעה חודשים לאחר האירוע, ביום 3.8.2006, וכתב האישום הוגש ביום 25.12.2006, כשנתיים ותשעה חודשים לאחר האירוע. לאלו נשוב בהמשך הדברים ולעת הזו מועדים אלו נזכרים לשם פירוט חומר חקירה נוסף שהובא לידי יחידת התביעות.

20. ביום 5.9.2006, לאחר הכנת טיוטת כתב האישום ובטרם הוגש, התייצב התובע ביחידת התביעות ומסר מכתב שאליו צורף מכתב בכתב-ידו של אלירן, שעל-פי האמור במכתבו של התובע, אלירן מסר לו ביום 25.8.2006 (שני המכתבים – נספח ד').

21. מכתבו של התובע מיום 5.9.2006 – במכתבו פונה התובע ומבקש לבחון בשנית את התיק נגדו ולסוגרו מחוסר אשמה. עיקרי האמור במכתבו של התובע הם, כי לטענתו, לא נכח במקום ולא היה מעורב באירוע בדרך כלשהי, שכן היה בתוך המועדון ולא ידע שהתרחש. על האירוע למד מהשוטרים שהגיעו אל המקום ופגשו אותו בדרכו אל מחוץ למועדון, והם שספרו לו על כך. השוטרים היו מלווים בחבר של הנפגע שהודיע שלא התובע הוא זה שתקף ולכן חיפשו את המאבטח שלכאורה, תקף והוא נלקח מהמקום. התובע הדגיש כי לא נכח באף שלב של האירוע ואף לא ראה

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 10-1130 בלומנטל נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל

את המעורבים בו. התובע מוסיף שזו אף הייתה גרסתו בחקירתו במשטרה וכי אף ביקש להיבדק בפוליגרף, כדי להוכיח שהוא דובר אמת והוא חוזר על בקשתו זו. התובע הוסיף שביום 25.8.2006 פגש את אלירן, ולבקשת התובע, אלירן העלה את השתלשלות הדברים על הכתב במכתב המצורף למכתבו. התובע הוסיף שאלירן אף חזר על הדברים בהודעה נוספת שמסר במשטרה, אשר נשלחה אל משרדי יחידת התביעות. התובע מתייחס לכך שהתובעת מסרה לו שהוחלט להעמידו לדין, וזאת על סמך דברי המתלונן שטען שהתובע בעט בו, אך לטענתו "טענה זו שקרית מיסודה". שכן, כלל לא נכח במקום וכך אף עולה מעדויות חברי המתלונן ומעדויות המאבטחים.

התובע מציין במכתבו שההליכים המתמשכים מסבים לו עגמת נפש רבה ופוגעים פגיעה קשה בחייו האישיים ומעכבים את התקדמותו. כך במיוחד שממילא לטענתו, ההליך יסתיים בזיכוי מוחלט. לפיכך הוא ביקש בחינה מחודשת של התיק, ככל שהוא מתייחס אליו, ואת סגירתו מחוסר אשמה. כן ביקש זירוז של מתן התשובה, מכיוון ש"כל יום גורלי מאד מבחינתי".

22. מכתבו של אלירן מיום 25.8.2006 – במכתבו מתאר אלירן לראשונה כיצד החל האירוע, וכך פתח את תיאורו: "חבר שלי שלום מנחם ניסה לקפוץ מעל הגדר. מוטי תפס אותו והוציאו החוצה. החבר השני דרור פורטל ושלום ניסו להתנגד והדורמנים הוציאו אותם החוצה ללא אלימות".

מיד לאחר מכן מוסיף אלירן בעניין התובע, את הדברים הבאים: "לפי מיטב זכרוני, ישראל לא היה נוכח באירוע ולא ברחבת האומן כולה. אני לא ראיתי אותו במהלך האירוע ובזמן הוצאתם החוצה, וזאת כשאני נוכח באירוע כולו". בשולי הדברים כותב אלירן כי "הודעה זאת ניתנה מרצוני החופשי ללא כפייה וללא הפעלת שום לחץ". עוד נכתב "אין לי התנגדות להודיע זאת למשטרה" ולבסוף נכתב שמו של עד לכתיבת הדברים ונכתבו כל פרטיו של אלירן (מספר ת"ז, מספר טלפון וכתובת).

23. הודעה נוספת של אלירן דיאר מיום 31.8.2006 – כפי שציין התובע במכתבו, אלירן מסר הודעה נוספת בתחנת המשטרה. בהודעה זו מסר שנחקר במשטרה בשנת 2005 בעניין אירוע תקיפה וכי הגיע כדי "להעיד ולהסביר כמה עניינים שלא היו ברורים". אלירן מסביר בהודעתו את הנסיבות שהביאו לאירוע, את אשר התרחש וכן הדגיש שהוא בטוח שהתובע לא נכח בזמן האירוע. אלו הם דבריו בהודעה זו: "באותו יום שיצאנו לבלות שלום מנחם שהוא החבר שלי ניסה להיכנס ללא רשות למועדון והשומרים הוציאו אותו וכאשר חבר שלו דרור פורטל אמר להם לעזוב אותו, מוטי הלם בו בראשו וכל שאר הדורמנים הוציאו את דרור ושלום מהמקום ללא הפעלת כוח מיותר. אני נכחתי בכל שלב האירוע ואני יודע שוודאות שישראל [התובע] האחראי על השומרים לא נכח ולא ראה את מהלך האירוע וזה מה שיש לי להגיד ולהצהיר".

אלירן נשאל איך הוא יודע שהתובע לא נכח באירוע, ועל כך השיב: "כי אני מכיר אותו והוא לא היה בזמן האירוע אלא הוא הגיע בסוף כשכל זה נגמר".

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 10-1130 בלומנטל נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל

24. מתצהירה של הנתבעת, אשר מפנה אל התרשומת שערכה התובעת ואל האופן שבו הגיע לידיעתה דבר מתן הודעתו הנוספת של אלירן עולה, כי התביעות בחרו להתעלם מהאמור במכתבו של התובע, כי בחרו להתעלם ממכתבו של אלירן וכך גם מההודעה הנוספת שמסר במשטרה, וכי כלל לא טרחו לבדוק את הדברים או את תוכנם בכל דרך שהיא. כך עולה מהדברים שעליהם נעמוד עתה.

25. על כך שמכתבו של התובע ככל הנראה לא נקרא ותוכנו לא נבדק, ניתן ללמוד מהתנהלות התובעת לאחר קבלתו. תרשומת בעניין מסירת מכתבו של התובע מופיעה בתיק התביעות, בשולי התרשומת שעניינה טיוטת כתב האישום (נספח ג'). תרשומת זו נערכה ביום 4.9.2006 (ככל הנראה, ישנה טעות בתאריך, שכן מכתבו של התובע הוא מיום 5.9.2006), ובה כתבה התובעת כך: "הגיע אליי 4 (שיגע אותי!) נתן לי מכתב ביד (שימוע) רצה לסיים כמה שיותר מהר" (נעיר ש"נ4" הוא נאשם 4 בטיטות כתב האישום, שהוא התובע). פרט לציון העובדה, אין כל התייחסות למכתב או לתוכנו, ואף לא לניסיון לבדוק את האמור במכתב או לערוך בדיקה כלשהי.

גם לא מן הנמנע, שהתובעת אפילו לא קראה את המכתב. אילו קראה אותו, הייתה למדה שאלירן מסר הודעה נוספת במשטרה, ומן הראוי היה שהתובעת תפנה ותבקש את אותה הודעה. אך מאחר שהתובעת ככל הנראה, לא ידעה שאלירן מסר הודעה נוספת, דבר קיומה של ההודעה ודבר תוכנה, כמו גם טענות אלירן בהודעה הנוספת, אשר מופיעות גם במכתבו, לא היו לגד עיני התובעת וההודעה עצמה נמסרה לתובעת על-ידי סגורו של התובע, במועד מאוחר יותר.

בתצהיר מטעם הנתבעת נאמר, כי יחידת התביעות לא ידעה על ההודעה הנוספת שמסר אלירן, וכי זו הועברה אליה רק במועד מאוחר יותר. על נסיבות קבלת ההודעה נאמר בתצהיר, שביום 11.4.2007, לאחר שכתב האישום כבר הוגש, נפגשה ראש יחידת התביעות עם עו"ד גדי טל, שייצג את התובע באותה עת בהליך הפלילי, ובפגישה זו מסר לה עו"ד טל את ההודעה האחרונה שמסר אלירן במשטרה (תרשומת על הפגישה – נספח ז'; פסקאות 21 ו-27 בתצהיר מטעם הנתבעת).

26. על כך שהתביעה בחרה להתעלם מגרסתו המאוחרת של אלירן, ניתן ללמוד מהאמור בתצהיר מטעם הנתבעת (פסקאות 19-21, וכן 27-30). אולם נקדים ונאמר, כי הבחירה להתעלם מתוכן דבריו המאוחרים של אלירן, מבלי לבדוק אותם, לא הייתה ראויה שכן, לאור תוכן דבריו, ראוי היה לבדוק את הדברים וליתן להם משקל; דבר שלא נעשה.

מהאמור בתצהיר מטעם הנתבעת עולה בבירור, שההתייחסות אל עדותו האחרונה של אלירן הייתה ביטול מוחלט מבלי לבדוק את הדברים לגופם. בתצהיר נאמר כי אלירן מסר הודעה נוספת וכי "במסגרתה טען באופן תמוה כי התובע לא היה מעורב באירוע, וזאת מבלי שהוא מוסר הסבר לשינוי גרסתו המקורית כעבור זמן כה רב" (שם, פסקה 19). עוד נאמר כי "מדובר בגרסה כבושה לגרסה

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 10-1130 בלומנטל נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל

המקורית, שככל הנראה נמסרה במעורבות התובע, וזאת זמן רב לאחר מסירת גרסה ראשונה ושונה
מזאת שנמסרה בסמוך למועד האירוע, שם מסר אלירן דיאר, בין היתר, כי הוא יודע את שם התובע
ומזהה אותו באופן וודאי כמי שהיה מעורב באירוע האלים שאירע" (שם, פסקה 20). בהמשך נאמר
עוד, כי להודעתו המאוחרת של אלירן ניתן משקל ראייתי נמוך, וחרף תוכנה, ההערכה הייתה שיש
סיכוי סביר להרשעת התובע (פסקה 28). עוד מוסיפה המצהירה כי מתוקף תפקידה ולאור ניסיונה,
התופעה שבה עדים מבקשים לחזור בהם מאמירות מפלילות בדרכים שונות, איננה תופעה חריגה,
וכי יש להתייחס אליה בזהירות ובחשדנות, בעוד ש"יש לבחון כל מקרה על-פי נסיבותיו הפרטניות
וזאת כפי שנדרש מתביעה סבירה – וכך גם נעשה במקרהו של התובע..." (פסקה 29).

הרושם שעולה הוא, שההתייחסות אל הודעתו המאוחרת של אלירן נעשתה באופן מכאני, כפי
שמתייחסת התביעה אל כל הודעה אשר נמסרת במסגרת אותה "תופעה" של מסירת הודעות
מאוחרות שבהן עדים מפלילים חוזרים בהם מהודעתם. הרושם העולה הוא, שדווקא לא נבחן
המקרה "על-פי נסיבותיו הפרטניות וזאת כפי שנדרש מתביעה סבירה".

כפי שנאמר לעיל בעניין ההודעה הראשונה שמסר אלירן, בהודעה זו לא הייתה כל התייחסות לעניין
אופן כניסת חבריו אל הרחבה ואל הנסיבות שהובילו אל התקרית. הרושם מאותה הודעה היה
שלאחר שהוא וחבריו נכנסו בכניסה הראשונה והגיעו אל הרחבה, החלו המאבטחים לתקוף את
חבריו של אלירן ללא כל סיבה. הנסיבות שהובילו אל התקרית, תוארו רק בהודעות שמסרו
המאבטחים. עתה, במכתבו, תיאר אלירן כיצד חברו שלום קפץ מעל הגדר וניסה להתגנב אל הרחבה
ובהודעה המאוחרת שמסר במשטרה, חזר על כך שחבריו ניסו להיכנס ללא רשות. מאחר שמדובר
בגרסה אשר תומכת בגרסת המאבטחים, ומאחר שמדובר בגרסה שהתובע עצמו לא ידע עליה, שכן
לאורך כל הדרך טען שכלל לא נכח במקום וכי אינו יודע מה אירע וממילא שגם לא ידע איך החל
האירוע, ראוי היה לבדוק אותה.

ככל שלתביעה היו תהיות באשר לסיבת מסירת ההודעה המאוחרת, הרי שהיה עליה לבקש לזמן את
אלירן ואת התובע, ולחקור אותם על כך. גרסה מאוחרת עשויה להיות גרסה כבושה שאינה אמת,
אך לא בהכרח שאמנם כך. אפילו היה מתברר שהתובע אמנם ביקש מאלירן למסור את הודעתו
המאוחרת, אין בכך כדי להפוך אותה להודעה שאינה אמת. כך במיוחד במקום שבו היא מתיישבת
עם גרסאות המאבטחים ומנגד, אין לה זכר בגרסת התובע, שחזר על כך שאינו יודע מה היה באירוע.

בנוסף לכך יש לזכור שתי עובדות חשובות. האחת, דברי אלירן המתייחסים לנסיבות שבהן החל
האירוע, אינם סותרים את הודעתו הראשונה, מכיוון שבהודעתו הראשונה כלל לא התייחס לכך.
מכאן שבצדק אמר במשטרה, כי הוא מבקש "להסביר כמה עניינים שלא היו ברורים". השנייה,
הודעתו המאוחרת של אלירן אינה סותרת את הדברים הראשונים שמסר לפקד יואב בר, אלא

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 10-1130 בלומנטל נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל

מתיישבת עמם. כזכור, אלירן אמר לפקד בר שרק מוטי תקף, והגם שפגש את התובע עם פקד בר ועם השוטרים האחרים, לא אמר שגם התובע היה מעורב באירוע.

(5) טיוטת כתב האישום והגשת כתב האישום

27. את טיוטת כתב האישום נגד ארבעת המאבטחים המעורבים ערכה התובעת מיחידת התביעות ביום 3.8.2006 (נספח ג'). בטיטה זו מובא בין השאר, פירוט של הראיות לחובת כל אחד מהנאשמים. בעניין התובע (נאשם 4) נכתב שהראיה נגדו היא הודעתו של המתלונן דרור פורטל. באשר להודעת אלירן, אין התייחסות לשאלה לחובת מי היא משמשת, ורק נאמר "שסיפר בדיוק מי תקף את שלום ואיד". כמו כן ישנה התייחסות אל גרסאות הנאשמים ובעניין התובע נכתב "סירב לשתף פעולה – הכחיש"; תיאור אשר רחוק מלתאר את גרסתו של התובע. הוא אמנם הכחיש, אך כאמור, אין לומר כי סירב לשתף פעולה וגם יש לזכור, כי לא נשאל באופן ספציפי בעניין פרטי האירוע. בנוסף לכך מובאת התייחסות אל גיליון הרישום הפלילי של כל אחד מהנאשמים, בעוד שלשניים מהם לא היה כל רישום, לאחד היה תיק נוסף שנסגר וביחס לתובע נכתב שנדון ללא הרשעה בשנת 2002 בשל עבירת תגרה וישנם עשרה תיקים סגורים על עבירות אלימות והוספו שלושה סימני קריאה. נעיר כבר עכשיו, שלרישום מעין זה עשוי להיות משקל בעת שנבחנת השאלה אם יש עניין לציבור בהגשת כתב האישום, אך רישום מעין זה אינו מייצר ראיות יש מאין.

28. כתב האישום הוגש אל בית משפט השלום בירושלים (ת"פ 5248/06) ביום 25.12.2006, כשנתיים ותשעה חודשים לאחר האירוע (נספח ה'). כתב האישום הוגש נגד ארבעת המאבטחים שלכאורה, היו מעורבים באירוע, משה (נאשם 1), מוטי (נאשם 2) אנדרה (נאשם 3) והתובע (נאשם 4), ולכולם יוחסו עבירות של חבלה חמורה (סעיף 333 בחוק העונשין, התשל"ז-1977) ושל תקיפה סתם (סעיף 279 בחוק העונשין). למוטי יוחסה גם עבירה של שיבוש מהלכי משפט (סעיף 244 בחוק זה).

מפאת חשיבות הדברים, נביא את תוכנו של חלק העובדות בכתב האישום, למעט שתי הפסקאות האחרונות, שעניינן העבירה של שיבוש הליכי משפט, שיוחסה כאמור, רק למוטי, בשל ניסיונו להעלים את הנוצצ'קו. כך תוארו הדברים בכתב האישום:

"הנאשמים שימשו במועד הרלוונטי לאישום כמאבטחים במועדון האומן 17 (להלן – המועדון) בירושלים.

1. בתאריך 2.4.05, סמוך לשעה 01:30 במועדון חבלו הנאשמים 2, 3 ו-4

בדרור פורטל (להלן – המתלונן) חבלה חמורה שלא כדין.

2. באותן נסיבות תקף נאשם 1 את שלום מנחם (להלן – שלום) שלא כדין

וללא הסכמתו.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 10-1130 בלומנטל נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל

3. המתלונן ושלוש הגיעו למועדון וניסו להיכנס, בתגובה נאשם 1, יחד עם מאבטחים נוספים שזהותם אינה ידועה למאשימה, תפסו את שלום, חנקו אותו ותקפו אותו באמצעות בעיטות לראש וזרקו אותו לרצפה וכל פעם ששלום ניסה לקום ולברוח אל מחוץ למועדון, נאשם 1 והמאבטחים האחרים נפילו אותו שוב לרצפה.
4. המתלונן ביקש מהמאבטחים לעזוב את שלום. בתגובה הוציא נאשם 2 מכיס מכנסיו מכשיר מוציקו [כך במקור!] והכה באמצעותו בראשו של המתלונן. המתלונן ניסה לברוח ואז מאבטח שזהותו אינה ידועה למאשימה תפס אותו, נאשם 3 הכה את המתלונן באמצעות בעיטות ואגרופים לראשו, ונאשם 4 בעט בו.
5. כתוצאה מכך נגרם למתלונן פצע בקרקפת.
29. בהמשך דברנו נבקש להראות, כי הייתה התרשלות בעצם הגשת כתב האישום ובאופן ניסחו.
- (6) **הדיונים בבית המשפט, הליך הגישור והחזרה מכתב האישום**
30. דיון ראשון בהליך הפלילי נקבע ליום 7.3.2007 לפני כבוד השופט י' ברקלי. לדיון זה לא התייצבו הנאשמים ומשהתברר שהנאשם 3 (אגדרה) שוהה מחוץ לישראל, הותלו ההליכים נגדו. מאז נדחו מספר דיונים לבקשת הנאשמים וביום 20.5.2007 ניתנו תשובותיהם המפורטות של מוטי (הנאשם 2) ושל התובע (הנאשם 4). תשובתו של משה (הנאשם 1) ניתנה בדיון מיום 10.6.2007. בדיון שהתקיים ביום 8.7.2006 נקבע שההוכחות יישמעו ביום 1.11.2007. בנוסף לכך הסכימו הצדדים להעביר את נושא האישום להליך של גישור פלילי לפני כבוד הנשיא כהן (הפרוטוקולים וההחלטות על דחיית הדיונים – נספח ח').
31. ישיבת הגישור התקיימה לפני כבוד הנשיא כהן ביום 16.10.2007 בנוכחות תובע מיחידת התביעות, הנאשמים ובאי-כוחם. את התובע ייצג עו"ד ראובן המבורגר (הפרוטוקול – נספח י').
- הדיון נפתח בדבריו של בא-כוחו של משה (הנאשם 1), עו"ד יוסי אבישי, שהציג את העובדות באופן ההולם את הדברים, כפי שהם משתקפים מחומר החקירה, ובשונה מהאופן שבו הוצגו בכתב האישום, באומרו דברים אלו:
- "כל האספקלריה בתיק זה מוטעית. אפשר לחשוב שמדובר בחבורה אלימה ולא כך הדבר. מדובר במתלוננים בהחלט אנשים שלא התנהגו כראוי, ניסו להשיג גבול, ניסו להתגנב וסך הכול מה שעשו הנאשמים, מי יותר מי פחות, ניסו למנוע את

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 10-1130 בלומנטל נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל

1 השגת הגבול. זה תפקידם. נכון שצריך להשתמש באמצעים סבירים וכוח סביר, זה
2 ברור ... הנאשם 1 [משה] ואלכס [אנדרה] בכלל לא עוכבו לחקירה, בטח לא נעצרו
3 וסך הכול הלכו למשטרה להתלונן ... ואגב התלונה שלהם, ראה אחד המתלוננים
4 אותם ואמר הנה, אלה היו שם במקום ואלה עוד כמה אחרים עשו כך וכך ...".

5
6 בא-כוחו של משה (הנאשם 1) המשיך ופירט את הראיות וכבר בראשית דבריו הצביע על הקושי
7 הראייתי בעניין התובע (הנאשם 4), באומרו "כך שכולם יסכימו שהנאשם 4 לא צריך להיות פה".

8
9 דברים דומים נאמרו גם על-ידי באי-כוחם של שאר הנאשמים, שטענו שהנאשמים הם אנשים
10 איכותיים, לאחר שירות צבאי מלא, ואילו המתלוננים, כפי שתיאר זאת עו"ד נהוראי בא-כוחו של
11 מוטי (נאשם 2), "הם פרחחים ... הם ניסו להיכנס ולא הצליחו וזה לא מצא חן בעיניהם". בהמשך
12 תיאר את התנהלות המתלוננים וכי "מדובר בתקיפה חד משמעית מאותה קבוצת פרחחים", אשר
13 ניסתה לתקוף את המאבטחים ואילו הם ניסו להדוף אותם.

14
15 32. לאחר שבאי-כוח הנאשמים ובהם גם בא-כוחו של התובע, עמדו על הקשיים הראייתיים, על
16 העובדות כפי שהן עולות מחומר החקירה ועל ההצגה השגויה של העובדות בכתב האישום, השיב
17 התובע מיחידת התביעות, שהתייצב ללא תיק החקירה (ראו גם תרשומת בתיק התביעה – נספח ט').

18
19 ניכר שהתובע מיחידת התביעות הבין שבתיק ישנם קשיים רבים. כך בכלל, ובמיוחד ביחס לתובע.
20 תחילה עמד על הכשל בהגשת כתב האישום מבלי שהחקירה מוצתה, באומרו: "ברור שצריך לחקור
21 את שלום, ותשובה שהחברים שלו אומרים שהם לא יודעים איך להשיג אותו, זה לא אומר שבוזה
22 מפסיקים לאתר אותו". עוד אישר התובע כי "לנאשמים אין הרשעות קודמות", וכי בעניין מוטי
23 (נאשם 2) "אפשר לעדן את ההקדמה".

24
25 בעניין התובע (הנאשם 4) הבין התובע שישנה בעיה, באומרו "לפי מה שקראתי מחבריי את החומר,
26 כי אין לי תיק, יש לנו בעיה במיוחד עם הנאשם 4, כי אם יש לנו עד יחיד שחוזר בו, שאומר שתי
27 גרסאות, זו בעיה. פעם אחת אמר שהוא כן ופעמיים לא, זו בעיה", בהתייחסו לעדותו של אלירן.

28
29 33. ישיבת הגישור הסתיימה בהצעתו של הנשיא כהן. בעניין התובע הציע "לבטל לנאשם מס' 4
30 את כתב האישום". עוד הציע, שהנאשם 2 (מוטי) לא יורשע ויפצה את המתלונן וכתב האישום נגדו
31 יתוקן. באשר לנאשם 1, הציע להאשימו רק בתקיפה, וכי אם יתקבל תסקיר חיובי, לא יורשע.

32
33 ביום 30.10.2007 הודיעה המאשימה על חזרתה מכתב האישום נגד התובע וביום 1.11.2007 הוא
34 זוכה (הודעת התביעה – נספח י"א; הכרעת הדין – נספח ד' של כתב התביעה).

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 10-1130 בלומנטל נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל

לשלמות התמונה ייאמר כי בסופו של דבר, המאשימה חזרה בה גם מכתב האישום נגד משה (הנאשם 1) ואילו עניינו של מוטי (הנאשם 2) הסתיים בכך שנקבע שעבר עבירת תקיפה וביצע מאה שעות של"ץ מבלי שהורשע. ההליכים נגד אנדרה, הותלו כאמור, ולא ידוע אם חודשו לשם ביטולם.

דיון ומסקנות (7)

המבחן להגשת כתב אישום – הפן הנורמאטיבי

34. התנאים לקיומה של עוולת הרשלנות על-פי סעיפים 35 ו-36 בפקודת הנזיקין (נוסח חדש) הם שנקבע כי על המזיק חלה חובת זהירות כלפי הניזוק, הן חובת זהירות מושגית הן חובת זהירות קונקרטית, כי המזיק ביצע מעשה או מחדל רשלניים המהווים הפרה של חובת הזהירות המוטלת עליו והכי ישנו קשר סיבתי בין הפרת חובת הזהירות לבין הנזק שנגרם לניזוק (ע"א 145/80 ועקנין נ' המועצה המקומית, בית שמש, פ"ד לז' (1) 113, 123 (1982)).

כיום אין עוד מחלוקת כי על רשויות התביעה והאכיפה חלה חובת זהירות, מושגית וקונקרטית, כלפי אלו שנגדם מוגש כתב אישום (ראו דיון נרחב בפסק-דינה של כבוד השופטת א' פרוקצ'יה בע"א עיזבון המנוח חגי יוסף נ' מדינת ישראל (2011), פסקה 78 ואילך. הדיון בעניין חובת הזהירות החלה על רשויות התביעה הוא בפסקאות 92-93).

השאלה אם אמנם היה בהגשת כתב האישום ובהתנהלות התביעה משום רשלנות, לעולם נבחנת בהתאם למצב העובדתי ולמידע שהיה בפני התביעה בשעת מעשה, ולא בדיעבד (ראו בעניין עיזבון יוסף, שם, פסקה 81 וכן בפסק-דינה של כבוד השופטת א' חיות).

הנתבעת משום מה הרחיבה בכך שיש לבחון את מצב הדברים בשעת מעשה ולא ב"חוכמה לאחר מעשה". דא עקא, שיוער כבר עתה, כי לא ירדתי לסוף דעתה. בענייננו, ממילא לא חל כל שינוי במצב העובדות ובמצב הדברים בין השלב שבו הוגש כתב אישום לבין השלב שבו התביעה חזרה בו ממנו. כך שלא ברור מדוע הנתבעת סבורה שבחינת הדברים עתה היא בגדר "חכמה לאחר מעשה".

מכל מקום, נבחן אפוא, אם בנסיבות העניין היה מקום להגשת כתב-אישום נגד התובע.

35. סעיף 62 בחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 קובע כי כתב אישום יוגש אם ישנן "ראיות מספיקות לאישום", אלא אם כן נמצא כי אין במשפט עניין לציבור.

מכאן אפוא, שכדי לבחון אם הייתה רשלנות בהגשת כתב האישום, עלינו לבחון אם בנסיבות העניין, תובע סביר היה מגיש כתב-אישום נגד התובע בתיק הנדון.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 10-1130 בלומנטל נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל

36. בפסקי-דין רבים של בית המשפט העליון אשר נדונה שאלת משמעותו של המונח "ראיות מספיקות לאישום". פסק הדין המנחה בעניין זה ניתן בבג"ץ 2534/97 ח"כ יונה יהב נ' פרקליט המדינה, פ"ד נא(3) 1 (1997), שבו גם מובאת סקירה של פסיקה רבה בעניין זה.

כאמור שם, המבחן לקיומן של ראיות מספיקות להרשעה הוא מבחן "האפשרות הסבירה להרשעה". כאמור שם (פסק-דינו של כבוד השופט א' גולדברג, בפסקה 4), יתרונו של מבחן זה הוא "בהקטנת מספר אישומי השווא. ואף אם בעצם ההעמדה לדין לא נפגעות זכויות היסוד של הנאשם, שומה על רשויות התביעה לנקוט משנה זהירות, טרם שהן מחליטות על העמדה לדין. העמדת אדם לדין אינה דבר של מה בכך, והשלכותיה קשות, אף אם בסופו של דבר יוצא הוא זכאי בדיו". על פי מבחן זה, "לתובע שיקול-דעת ראוי גם בחיזוי תוצאת המשפט, אם יוגש כתב-אישום, שהוא אחד מן השיקולים הנוגעים לעניין. שכן, יש בו כאמור, לצמצם את מספר אישומי השווא".

בית המשפט דן בהרחבה בכך שמבחן "האפשרות הסבירה להרשעה", אינו מבחן טכני, וכי על התובע לשקול לא רק קיומן של ראיות במובן הטכני, אלא לבחון אם יהיה בכוחן להביא להרשעתו של הנאשם, אם תעמודנה במבחן המהימנות ואם יינתן להן משקל ראוי. בעניין זה הובאו בפסק הדין בעניין יהב דבריו של כבוד השופט ת' אור בדנג"ץ 4742/93 פרייברג נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד מז(5) 359 (בעמ' 367), שבו נקבע כי אם סיכויי ההרשעה קלושים, הרי שאין מקום להגשת כתב האישום. כך גם נקבע, כי אין די בהימצאותה של ראיה כלשהי לחובת חשוד, כדי להגיש נגדו כתב-אישום, אלא תובע חייב להעריך את סיכוייה להביא להרשעה. כך נאמר שם (בעמ' 368):

"כך, למשל, יתכן מקרה שבחומר הראיות שבידי התביעה תימצא ראיה שיש בה לכאורה להפליל חשוד, אך כשבוחנים את מכלול הראיות כולו, ניתן בנקל להגיע למסקנה שהראיה היא מפוקפקת והסיכוי להרשעה הוא אפסי. במקרה כזה, רשאי היועץ המשפטי לממשלה לשקול ולהחליט שהפעלת מנגנון התביעה והעסקת בית-משפט על-ידי הגשת כתב-אישום אינם רצויים ואינם ראויים".

בית המשפט מוסיף וקובע, כי אף אין די בבחינת הראיות עצמן, אם די בהן כדי להביא להרשעה, אלא תובע סביר נדרש לבחון גם את סיכויי ההרשעה. כאמור שם (עניין יהב, בפסקה 5): "הסתברות סבירה להרשעה אין פירושה רק הסתברות סבירה כי על-פי חומר הראיות אכן ביצע הנאשם את העבירה המיוחסת לו, אלא הסתברות סבירה שבית המשפט יפסוק שאין כל ספק סביר שהנאשם אשם בביצוע העבירה".

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 10-1130 בלומנטל נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל

על-כן, נדרש להעריך את סיכויי ההרשעה, ואם להערכתו הם נמוכים מאד, כי אז אין מקום להגשת כתב אישום. כלשון כבוד השופט א' גולדברג (שם), "תוצאותיו של ההליך הפלילי, גם אם אינו מסתיים בהרשעה, גורליות מכדי שיעשה 'ניסוי' בהגשת כתב-אישום".

37. סיכומם של דברים, ככל שהדברים אמורים בשאלה אם ישנן "ראיות מספיקות לאישום", הרי שכתב אישום יוגש "באותם מקרים שבהם משוכנע התובע כי קיים סיכוי סביר להרשעה. בכך מתקיים איזון ראוי בין הערכים שביסוד מטרותיו של המשפט הפלילי, לבין הערך של מניעת פגיעה שאינה הכרחית בחשוד ובמשפחתו" (שם, פסקה 6). המבחן לכך הוא מבחן כפול, כאמור שם: "את המסקנה כי קיים סיכוי סביר להרשעה, בידי התובע לקבל על-פי בחינה כפולה של חומר הראיות הגולמי והערכת סיכויי ההרשעה על-פיו".

38. בבחינת "האפשרות הסבירה להרשעה" לא מתמצים הדברים. אפילו ישנן די ראיות, עדיין על התובע לבחון אם יש עניין לציבור בהגשת כתב האישום נגד החשוד שעניינו נבדק.

פסק הדין המנחה בעניין השאלה אם יש עניין לציבור בהגשת כתב האישום, שעליו גם נסמכת הנחיית פרקליט המדינה בעניין זה (הנחיות פרקליט המדינה, הנחיה מס' 1.1 "שיקולים לסגירת תיק בשל העדר 'עניין לציבור'". עדכון אחרון מיום 1.1.2003) הוא בג"ץ 935/89 גנור נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד מד(2) 485 (1990), שניתן על-ידי כבוד השופט (כתוארו אז) א' ברק.

כפי שנקבע בעניין גנור, ובעקבותיו גם בהנחיית פרקליט המדינה, בעת בחינת השאלה אם אמנם יש עניין לציבור בהעמדת החשוד לדין, יש לבחון אם "העניין הציבורי באי העמדה לדין עולה על זה שבהעמדה לדין" (שם, פסקה 27). לשם כך יש לעמת מערכת של שיקולים ובין השאר, להתחשב בחומרת המעשה, בנסיבותיו האישיות של החשוד, של הקורבן ועוד כיוצא באלו שיקולים.

בחינת "האפשרות הסבירה להרשעה" במקרה הנדון

39. בתצהיר מטעם הנתבעת, הובאו הטעמים להחלטתה לחזור בה מכתב האישום באומרה שעשתה כן, חרף קיומו של סיכוי סביר להרשעה. אלו הם הדברים (בפסקה 35 בתצהיר):

"לאחר ישיבת הגישור שהתקיימה בתיק, ובמסגרת בחינה מחודשת של התביעות את חומר החקירה בתיק, בשקלול שיקוליי יעילות בהקצאת המשאבים של התביעה לשם קביעת סדרי עדיפויות ביחס לתיקים אחרים, חסכון בזמן שיפוטי, חלקו המצומצם של התובע באופן יחסי ליתר הנאשמים בתיק, ובתשומת לב נכבדת להצעתו של בית המשפט במסגרת הליך הגישור בעניינו של התובע, הוחלט ... לחזור

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 1130-10 בלומנטל נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל

מכתב האישום שהוגש נגד התובע, וזאת מהשיקולים האמורים ולאחר התלבטות
לנוכח קיומו של סיכוי סביר להרשעה" (ההדגשה במקור).

40. איני מקבלת את הדברים. כפי שיובהר להלן, לא התקיימה הדרישה של סיכוי סביר
להרשעת התובע, ומלכתחילה לא היה מקום להגשת כתב האישום נגדו. בנסיבות אלו, הרושם העולה
הוא שהחלטת התביעה על חזרה מכתב האישום נגד התובע נבעה מסיבה אחת, והיא שלא היו
לתביעות ראיות כדי לבסס אישום נגדו וכאמור, לא היה סיכוי סביר להרשעתו. לאחר ישיבת הגישור
שבה המליץ כבוד הנשיא כהן לבטל את האישום נגד התובע, גם לא התחדש דבר, ולא הייתה כל
עובדה שלא הייתה ידועה ליחידת בתביעות קודם לכן. כפי שיובהר עתה, מלכתחילה לא היה מקום
להגשת כתב האישום נגד התובע – ובהקשר זה איני נדרשת לשאלה אם היה מקום להאשמת
האחרים – ומשהוגש, הוגש ברשלנות, ואף נוסח באופן שגוי.

41. עוד בטרם נידרש לשאלת הראיות נגד התובע, ראוי להתייחס אל כתב האישום בכללותו.
כפי שכבר נאמר, קריאת כתב האישום מציגה תמונה שהמרחק בינה לבין התמונה אשר עולה מחומר
החקירה הוא רב. כפי שהובא לעיל התמונה אשר עולה מחומר החקירה היא, שצעירים ניסו להתגנב
אל המועדון, שלא דרך הכניסה, אלא דרך טיפוס על גדרות וקפיצה אל הרחבה. המאבטחים ביקשו
להוציא את אותם צעירים, אך אלו התפרעו, התנגדו ותקפו את המאבטחים. כתוצאה מכך התפתחה
תגרה, שבמהלכה בצעד שמוטי סבר שהוא הגנה עצמית, הוא הכה את אחד הצעירים בראשו עם
נונצ'קו. במסגרת זו, איני נדרשת לשאלה אם מעשהו של מוטי הצדיק הגשת כתב-אישום נגדו, אם
לאו. גם איני נדרשת לשאלה אם התנהגות המאבטחים כלפי אותם צעירים מסיגי גבול ומתפרעים,
כפי שעולה מחומר החקירה, הייתה בגדר הפעלת כוח סביר בנסיבות העניין, שאינו עולה לכדי עבירת
התקיפה, אם לאו. מכל מקום, אלו הן העובדות שעולות מחומר החקירה ואלו הן נסיבות האירוע.

כתב האישום מציג עובדות שגויות אשר חוטאות לעובדות אשר עולות מחומר החקירה. משום מה,
בכתב האישום ישנה התעלמות מוחלטת ממכלול הראיות, והפיכת גרסת המתלונן לעובדות המקרה.
הצגת העובדות כאילו "המתלונן ושלום הגיעו למועדון וניסו להיכנס, בתגובה..." החלו המאבטחים
לתקוף אותם (פסקה 3 בכתב האישום – נספח ה'), חוטאת לראיות שעמדו בפני התובעת מיחידת
התביעות החתומה על כתב האישום; אין זו אלא תמונה מוטעית וממילא שגם מטעה.

42. באשר לראיות שהיו לחובת התובע, כפי שעולה מניתוחן, לא היו בידי התביעה ראיות שהיה
בכוח לבסס כתב-אישום, ובוודאי לא כאלו העומדות במבחן "האפשרות הסבירה להרשעה". כל
זאת בשל הכשלים המהותיים בראיות שעליהם עמדו אגב ניתוח הראיות, ועתה נעמוד על עיקריהם.

הנושא המרכזי שעמו היה על התביעה להתמודד, הוא הוכחת נוכחותו של התובע באירוע. כפי שכבר
נאמר, בידי התביעה היו ראיות למכביר, שלפיהן התובע לא היה באירוע. ראשית, כך עלה באופן

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 10-1130 בלומנטל נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל

מובהק מכל הודעות המאבטחים. אמנם הם לא נשאלו באופן ישיר, אם התובע נכח באירוע, אולם כשל זה בחקירה לא צריך היה להיזקף לחובת התובע. מכל מקום, התביעה יכולה הייתה לבקש להשלים את החקירה בעניין זה, ומשלא עשתה כן ולמרות זאת הגישה כתב אישום, התרשלה. שנית, התובע עצמו הכחיש בתוקף כל מעורבות באירוע, ולא ברור מדוע התביעה בחרה לראות בהכחשתו משום חוסר שיתוף פעולה או הכחשה שאינה נכונה. כך בכלל וכך על אחת כמה וכמה משהביע נכונות להיבדק בפוליגרף כדי להוכיח את טענתו זו. שלישית, בדבריו הראשונים לפקד בר, לא הזכיר אלירן את התובע, הגם שעמד לנגד עיניו וחיפש את המאבטח שהכה. יש להניח שאילו התובע היה מעורב, היה אלירן אומר לפקד בר שגם התובע היה מעורב באירוע. רביעית, הדרך שבה הזכיר אלירן את התובע בהודעה הראשונה שמסר, העובדה שהעלים את נסיבות ההתרששות כולה וכך גם שאר הכשלים בהודעתו הראשונה שעליהם עמדו, צריכה הייתה לעורר סימני שאלה. חמישית, הודעת המתלונן דרור והזכרת שמו של התובע באותה הודעה, בעייתית ורחוקה מלהיות אמינה, מהטעמים שעליהם עמדו. כך במיוחד לאחר שדרור עצמו אמר ששוחח עם אלירן בטרם מסר את הודעתו. שישית, כפי שנאמר בהרחבה, לא היה זה נכון להתעלם מהודעתו המאוחרת של אלירן. שכן כאמור לעיל, באותה הודעה מסר עובדות שהתיישבו עם גרסאות המאבטחים בעוד שהתובע עצמו לא יכול היה למסור אותן, מאחר שלא נכח באירוע.

בעניין הודעתו המאוחרת של אלירן, רשלנות יחידת התביעות נובעת גם מכך שלא ידעו על ההודעה. כפי שהצבענו, התביעה לא ידעה על ההודעה, מכיוון שככל הנראה, התייחסה בביטול אל התובע ואל מכתבו ואף לא טרחה לקרוא את המכתב. שהרי אילו קראה אותו, הייתה יודעת שנגבתה מאלירן הודעה נוספת והייתה טורחת להשיגה.

מכל מקום, לאור מכלול הראיות, לא היה די בכך שדרור ואלירן הזכירו את שמו של התובע, באופן שבו הוזכר. תובע סביר אמור היה לצפות שישנו ספק רב מאד שהזכרת התובע כאמור, תעמוד במבחן בית המשפט, במיוחד בשים לב לשאר הראיות שממן עלה שהתובע לא נכח במקום ולאור הכשלים המהותיים בהודעתו של דרור. כפי שנאמר בעניין פרייברג הנזכר לעיל, "... יתכן מקרה שבחומר הראיות שבידי התביעה תימצא ראיה שיש בה לכאורה להפיל חשוד, אך כשבוחנים את מכלול הראיות כולו, ניתן בנקל להגיע למסקנה שהראיה היא מפוקפקת והסיכוי להרשעה הוא אפסי". במקרה כזה, לא יהיה מקום להגשת כתב-אישום. זהו המקרה הנדון.

תובע סביר צריך היה להעריך שסיכויי ההרשעה נמוכים עד כדי אפסיים, ובנסיבות אלו, כפי שהדגיש כבוד השופט א' גולדברג בעניין יהב (בפסקה 5), וכאמור לעיל, "תוצאותיו של ההליך הפלילי, גם אם אינו מסתיים בהרשעה, גורליות מכדי שיעשה 'ניסוי' בהגשת כתב-אישום".

43. רשלנות התביעה בעצם הגשת כתב האישום נובעת גם מכך שכתב האישום הוגש, חרף העובדה שלא נחקרו עדים מהותיים. כפי שפורט לעיל, לא נחקרו מאבטחים נוספים שנכחו באירוע

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 10-1130 בלומנטל נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל

והוזכרו על-ידי המאבטחים שנחקרו, לא נחקרו מעורבים נוספים, ואף לא נעשה ניסיון מינימאלי לאתרם. בעניין זה, גם התובע שהופיע בישיבת הגישור אישר את הדברים, כפי שפורט לעיל.

44. בנסיבות האמורות, תובע סביר צריך היה להעריך כי הראיות אינן מספיקות וכי אינן עומדות במבחן הכפול. שכן גם לא היה די בחומר הראיות הגולמי כדי להעמיד את התובע לדין, וגם לא היה בחומר הראיות כדי לבסס סיכוי סביר להרשעה. התובעת שהגישה את כתב האישום צריכה הייתה להבין ולהעריך שהתמונה שתוצג בפני בית המשפט, לא תהיה התמונה המטעה כפי שתוארה בכתב האישום, אלא התמונה כפי שהייתה בפועל, שבה מאבטחים ניסו לסלק משיגי גבול ומתפרעים. תובע סביר צריך היה להעריך, שלא יהיה באפשרותו להוכיח על סמך החומר שהיה בתיק החקירה, שהתובע אמנם נכח באירוע. ספק אם תובע סביר היה מגיש כתב-אישום נגד התובע ונגד שני הנאשמים הנוספים, אנדרה ומשה, שרק הדפו מתפרעים (להבדיל אולי, ממוטי, שהכה בנוצ'קו וניסה להעלימו). לא בכדי כבוד הנשיא כהן המליץ מיד לבטל את האישום נגד התובע, ולא בכדי התיק כולו הסתיים כפי שהסתיים; בביטול האישומים נגד שניים, ויש להניח שכך היה מסתיים ההליך גם נגד אנדרה, שההליכים נגדו הותלו בשל שהותו מחוץ לישראל, ובסיום מינורי של ההליך וללא הרשעה, נגד מוטי.

45. לאור המסקנה האמורה, שלפיה תובע סביר לא היה מגיש כתב-אישום נגד התובע, בשל היעדר ראיות מספיקות ובשל כך שלא היה בחומר החקירה כדי לעמוד במבחן "האפשרות הסבירה להרשעה", איננו נדרשים עוד לבחון אם היה עניין לציבור בהגשת כתב האישום נגד התובע.

עם זאת, ואף אם הדבר למעלה מן הצורך, ראינו לומר כי אפילו היו ראיות מספיקות – וכאמור, לא היו – ספק אם בנסיבות העניין היה עניין לציבור בהגשת כתב-אישום נגד התובע. לאור המבחנים שנקבעו בעניין זה, שעל עיקריהם עמדנו לעיל, נראה כי בנסיבות העניין קשה לומר שהיה עניין לציבור בהגשת כתב האישום נגד התובע.

ראשית, אין מחלוקת שגם לפי הראיות שהיו לכאורה, לחובת התובע, חלקו היה בכך שבעט בעיטה אחת קלה, בנסיבות שבהן מאבטחים ניסו לרסן מסיגי גבול שהתפרעו. מבלי למעט במתן בעיטה, ספק אם כל בעיטה ובמיוחד בנסיבות האמורות, מצדיקה הגשת כתב אישום בכלל, ובעבירה החמורה שיוחסה לתובע (חבלה חמורה בנוסף על עבירת התקיפה). שנית, אפילו התשובה לשאלה הקודמת היא כי גם בגין מתן בעיטה יש להגיש כתב אישום, ספק אם יש הצדקה לכך בשעה שכתב האישום מוגש כעבור כשנתיים ותשעה חודשים. ככל שהעבירה חמורה פחות, כך פוחת העניין שיש לציבור בהגשת כתב האישום כעבור תקופה כה ארוכה מאז נעברה העבירה. עצם הגשת כתב-אישום בחלוף פרק זמן כה ארוך מהווה רשלנות מצד התביעה – אפילו הדבר נבע מעומס – אך בכל מקרה, ספק אם יש הצדקה לכך במקום שהעבירה יחסית מינורית. שלישית, בעת בחינת השאלה אם יש עניין לציבור בהגשת כתב-אישום, יש לבחון גם את נסיבותיו האישיות של החשוד. על עיקריהן, עמד

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 10-1130 בלומנטל נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל

התובע במכתב שמסר ליחידת התביעות, אשר כפי שעמדנו על כך לעיל, ככל הנראה כלל לא נקרא. בנסיבות שבהן מדובר בעבירה יחסית מינורית, בחלוף הזמן הרב מאד מאד האירוע ועד הגשת כתב האישום ולאור ההשלכות הקשות שהיו להגשתו על התובע, ספק אם היה עניין לציבור בהגשתו.

46. מכל הטעמים שעליהם עמדנו בהרחבה, ושמא אף בהרחבה יתירה, המסקנה היא כי לא היה מקום להגשת כתב האישום נגד התובע, וכי תובע סביר לא היה מגיש את כתב האישום נגדו. תובע סביר גם צריך היה לצפות את הנזק שייגרם מהגשתו ואף יכול היה לצפותו. משהוגש כתב האישום בנסיבות האמורות, הרי שהוגש ברשלנות רבה והמסקנה היא כאמור, שהנתבעת התרשלה בעצם הגשת כתב האישום נגד התובע.

משהגענו למסקנה זו, נבחן את היקפו של הנזק שנגרם לתובע.

ג. היקף הנזק

(1) טענות הצדדים

טענות התובע

47. התובע עתר לפיצוי בסך של 375,000 ₪. לטענתו נזקיו הלא ממוניים עומדים על סך של 200,000 ₪ ואילו נזקיו הממוניים עומדים על סך של 175,000 ₪.

48. בעת האירוע נושא האישום (2.4.2005) סיים התובע התמחות במשפטים ועמד לפני בחינות ההסמכה בלשכת עורכי הדין. אין מחלוקת שהתובע ניגש עוד קודם לאירוע לבחינות ההסמכה, ונכשל בשני המועדים שבהם ניגש. הפעם הראשונה הייתה בסוף שנת 2004 והשנייה הייתה בחודש אפריל 2005. בסופו של דבר, ניגש התובע לבחינה נוספת בסוף שנת 2007 ועבר אותה בהצלחה. התובע יכול היה לגשת לבחינה לאחר ששלח את הכרעת הדין מיום 1.11.2007, שלפיה זוכה. הדבר אף עולה ממכתבה של סמנכ"ל לשכת עורכי הדין, הגב' רחל אופיר, מיום 12.11.2007, שבו נאמר שלאור הכרעת הדין "הוסרה המניעה לאשר את מועמדותך להתקבל כחבר בלשכה לאחר שתעמוד בהצלחה בבחינות ההתמחות בכתב ובעל-פה". בחודש דצמבר 2007, לאחר שהתובע עמד בבחינות בהצלחה, הוסמד להיות עורך-דין.

התובע טען, כי במצב שבו היה נתון, שבו נאלץ לעסוק בעבודות אבטחה ולא יכול היה לגשת לבחינות ההסמכה של לשכת עורכי הדין, הדבר אף פגע ביכולתו לבנות מערכת זוגית יציבה, ופעם אחר פעם, גם בחייו החברתיים וגם בעת שחיפש מקומות עבודה, נאלץ להתמודד עם התיק הפלילי הפתוח נגדו. כל אלו, גרמו לו נזק רב ועוגמת נפש רבה, שלטענת התובע מזכים אותו בפיצוי בסך של 200,000 ₪.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 10-1130 בלומנטל נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל

49. באשר לנזקים הממוניים, שבגינם טען התובע שהוא זכאי לפיצוי בסך של 175,000 ₪, טען הוא כי מדובר בסכום המבוסס על הערכה.

במסגרת זו תבע התובע פיצוי בגין העובדה שנמנעה ממנו האפשרות לעסוק בעריכת דין. לפי הערכתו, במשך התקופה שבין חודש נובמבר 2005, אז יכול היה לגשת לבחינות לשכת עורכי הדין, לבין חודש נובמבר 2007 שאז ניגש אל הבחינות ועמד בהן בהצלחה, יכול היה להשתכר בסך של כ- 10,000 ₪ בחודש. סכום זה מבוסס על הערכה המבוססת על כך שלטענתו, על-פי פרסומים, זהו שכרו של עורך-דין מתחיל בשירות הציבורי (בפרקליטות המדינה), בראשית דרכו, הנמצא בתחתית טבלת שכרם של עורכי-דין.

עוד טען, כי התובע יכול היה להגיש מועמדות להיות חבר דירקטוריון בחברה לפיתוח ירושלים או בבז"ן, אך בשל ההליך הפלילי לא נדונה ועמדותו. לפי חישוביו, כמפורט בסיכומי טענותיו, ההפסד שנגרם לו מכך שנמנעה ממנו האפשרות להיות חבר דירקטוריון, הוא בסך של כ-9,260 ₪ בכל חודש.

בנוסף לכך, לטענת התובע הוא זכאי להחזר הוצאות סגוריו בהליך הפלילי. התובע פירט את ההוצאות שהיו לו בגין כך וכן את התחייבויותיו, אולם צירף קבלות רק לכך ששולם סך של 4,000 ₪ לעו"ד גדי טל ולכך ששילם סך של 10,000 ₪ לעו"ד ראובן המבורגר. בנוסף תבע התובע סך של 2,000 ₪ עבור הוצאות שונות, ובהן הוצאות נסיעות, זמן, צילומים וכיוצא באלו.

טענות הנתבעת

50. הנתבעת האריכה רבות בעניין השאלה אם התובע יכול היה לגשת אל מבחני ההסמכה של לשכת עורכי הדין בטרם הסתיים ההליך הפלילי, אם לאו. לטענתה, באופן אמיתי, כל עוד לא הורשע, לא הייתה מניעה שייבחן, כי לא הוכיח שאפשרות זו נמנעה ממנו, ועוד כיוצא באלו טענות שעל בסיסן ביקשה לטעון, שהתובע לכאורה, לא הוכיח שהיה מנוע מלגשת אל בחינות ההסמכה.

51. בעניין הוצאות עבור שכר-טרחת סגוריו של התובע, טענה הנתבעת שהתובע זכאי לכל היותר להוצאות שבגינן הציג קבלות, בסך של 14,000 ₪, כמפורט לעיל. בנוסף לכך טענה, כי לא הוכחו שאר הוצאותיו של התובע.

52. באשר לתביעה בגין הפסד השתכרות, לטענת הנתבעת, התובע לא הוכיח את שכרו של עורך-דין מתחיל כנדרש. עוד טענה הנתבעת, כי בכל מקרה, על-פי נתוני המוסד לביטוח לאומי (שהוגשו בהסכמת התובע ביום 7.5.2012), בתקופה שבין חודש ינואר 2005 לחודש אוגוסט 2007, השתכר התובע סכום כולל של 165,266 ₪, וכי סכום זה עולה על הסכום הנתבע בגין הפסד השתכרות.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 10-1130 בלומנטל נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל

באשר לכך שנמנעה מהתובע האפשרות לשמש דירקטור של חברה, לטענת הנתבעת, הדבר לא הוכח; גם לא הוכחה הטענה וגם לא הוכחו הסכומים הנתבעים בעניין זה.

53. לבסוף טענה הנתבעת, כי יש לדחות את תביעת התובע בגין הנזקים הלא ממוניים, מאחר שהתובע לא הצביע על נזק ממשי שנגרם לו, לא הוכיח כי העיכוב בקבלתו אל לשכת עורכי הדין נבע מההליך הפלילי וגם לא הוכיח פגיעה בחייו האישיים בשל כך.

(2) דיון

עיכוב בהסמכת התובע לעסוק בעריכת-דין

54. קודם שאדון בטענות הצדדים בעניין הנזקים הנתבעים, ראיתי לנכון להתייחס אל הטענות שעניינן בשאלה, אם אמנם בשל התיק הפלילי הפתוח והשל התמשכות ההליכים, חל עיכוב בהסמכת התובע לעסוק בעריכת-דין.

אינני מקבלת את כל התפתלויות הנתבעת בעניין זה, ואף לא את טענותיה הנסמכות על השאלה אם התובע הוכיח או לא הוכיח, שפנה או לא פנה, אל לשכת עורכי הדין בבקשה להיבחן ועוד כיוצא באלו טענות והסברים שאינם עומדים במבחן הראיות ובמבחן המציאות.

55. ראשית לכל, די במכתבה הנזכר של סמנכ"ל לשכת עורכי הדין, הגב' רחל אופיר, מיום 12.11.2007, שבו נאמר שלאור הכרעת הדין, שכזכור ניתנה ביום 1.11.2007, "הוסרה המניעה לאשר את מועמדותך להתקבל כחבר בלשכה לאחר שתעמוד בהצלחה בבחינות ההתמחות בכתב ובעל-פה". מכאן, שעד הכרעת הדין המזכה את התובע, היה מנוע מלגשת אל בחינות הלשכה.

כידוע וכפי שטען בא-כוחו של התובע, בין השאר תוך הסתמכותו על פסק-דין של כבוד השופט ח' כהן בע"א 1/72 כהנוב נ' לשכת עורכי הדין בישראל, פ"ד כו(1) 565 (1972), כל עוד מתנהלים הליכים פליליים נגד מועמד ללשכת עורכי הדין, לא ניתן לגשת לבחינות ההסמכה. כאמור שם (בפסקה 4):

"המחוקק גילה דעתו וכוונתו שמי שהורשע בפלילים עלול להימצא בלתי-ראוי להתקבל כחבר הלשכה; ומי שהואשם בפלילים עלול להיות מורשע ... עצימת העיניים מפני הליכים פליליים התלויים ועומדים נגד המועמד, עלולה לסכל את רצון המחוקק שמי שהורשע בפלילים לא יתקבל כחבר הלשכה אלא כתוצאה מבדיקות והחלטות מיוחדות של הוועד המרכזי ...

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 10-1130 בלומנטל נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל

כפי שאני קורא את החוק, הרי החובה המוטלת על הוועד המרכזי היא לברר כל התנגדות שתוגש לפניו, עד תומה; ואין התנגדות כזו שמשלנו מתבררת עד תומה, אלא עם מתן פסק-דין בבית-משפט מוסמך המרשיע את המועמד או המזכה אותו. ואם בהתנגדות מלפני הגשת כתב-האישום כן, באישום שכבר הוגש לא- כל-שכן".

56. מכאן אפוא, שבחינת הנזק שנגרם לתובע תהיה על-יסוד ההנחה, שכל עוד התיק הפלילי נגדו היה פתוח וכל עוד לא זוכה ממנו, לא יכול היה לגשת אל מבחני לשכת עורכי הדין. גם אין מחלוקת, שזמן קצר יחסית, כארבעה חודשים לאחר שהתובע עמד בבחינות בהצלחה, כבר מצא מקום עבודה, שזהו זמן סביר לכל הדעות.

הנזקים הממוניים

57. כפי שטען התובע בצדק, במקום שבו לא ניתן לחשב את היקף הנזק באופן מדויק, ניתן לעשות כן על דרך האומדנה. ראו בעניין זה את דברי כבוד השופט (כתוארו אז) א' גרוניס בע"א 8279/02 זאב גולן נ' עיזבון המנוח דר מנחם אלברט ז"ל, פ"ד סב(1) 330 (2006), בפסקה 31:

"אכן, הלכה היא כי העדר יכולת לחשב באופן מדויק את היקף הנזק שנגרם לתובע אינו שולל ממנו את זכאותו לפיצויים, בין אם המדובר בפיצויים חוזיים, נזיקיים או אחרים. מקום שהוכח קיומו של נזק רשאי בית המשפט לאמוד את גובהו. התנאי לכך הוא שקיים קושי אובייקטיבי, לאור אופיו וטיבו של הנזק, להוכיח בדיקנות ובוודאות את מידת הנזק לו אחראי הנתבע, ושהתובע הביא את אותם נתונים אשר ניתן באופן סביר להביאם (ע"א 355/80 נתן אניסימוב בע"מ נ' מלון טירת בת שבע בע"מ, פ"ד לה(2) 800, 809; ע"א 427/82 "השתיל" נ' אגן יצרני כימיקלים בע"מ, פ"ד מ(4) 309, 316-317; ע"א 294/92 דרוק נ' אליאסיאן, פ"ד מז(3) 23, 34; וכן דעת הרוב בעניין רובינוביץ). למעשה, כמעט בשום מקרה לא יכול בית המשפט לחשב באופן מדויק לחלוטין את הנזק שנגרם, למצער בתביעות נזיקין, ועל כן כמעט תמיד נדרש הוא להסתייע בהערכה במידה כזו או אחרת. אין קו גבול המפריד בין הגדרה מדויקת של הנזק לבין קביעתו על דרך אומדן. על כל פנים, סבורני כי יש מקום לאמוד את שיעור הנזק רק כל עוד ישנה נקודת אחיזה מינימלית, ולו בדל ראייה, עליה יכול בית המשפט להישען בהערכתו".

ראו גם את פסק-דינה של כבוד השופטת א' פרוקצ'יה בע"א 8588/06 דוד דלג'ו נ' אכ"א לפיתוח בע"מ (2010), בפסקה 27 וכן ראו את פסקי הדין הרבים המובאים שם.

בענייננו, אכן, לא כל הנזקים, גם הממוניים, ניתנים לחישוב מדויק, ולפיכך נסתייע באומדנה.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 10-1130 בלומנטל נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל

58. הפסד השתכרות – התובע הציע כאמור, לחשב את הפסד השתכרותו מעריכת דין, לפי חישוב של עורך-דין מתחיל בשירות הציבורי, ששכרו על-פי פרסומים, מצוי בתחתית טבלת השכר של עורכי הדין. דרך זו עשויה אולי להיות אפשרית, אולם איני נדרשת לה, שכן כפי שהראתה הנתבעת, הגם שהתובע השתכר ממשלח-יד אחר, ובעיקר מעבודות אבטחה, סכום שכרו הכולל בתקופה הרלוונטית, כפי שהוא משתקף מנתוני המוסד לביטוח לאומי, עולה על הסכום הנתבע בראש נזק זה. לפיכך, בנסיבות אלו, התובע אינו זכאי לפיצוי בגין הפסד השתכרות.

עוד יוער, כי טענת התובע שנמנעה ממנו האפשרות לשמש דירקטוריון בחברה, אמנם לא הוכחה, ולפיכך בכל מקרה, לא היה התובע זכאי לפיצוי בגין כך.

59. שכר-טרחת סגוריו של התובע – כפי שטענה הנתבעת, התובע הציג קבלות רק על תשלום סך של 14,000 ₪, ולפיכך הוא זכאי רק לסכום זה.

באשר להוצאותיו של התובע, אשר נטען כי היו בסך של כ-2,000 ₪, שאותם הוציא עבור נסיעות, צילומים, זמן וכיוצא באלו, אני סבורה כי יש מקום לפסיקת פיצוי בגין הוצאות אלו, על דרך האומדנה. סכום הפיצוי בעניין זה יעמוד על סך של 1,000 ₪.

נזקים לא ממוניים

60. בחנתי את טענות הצדדים בעניין זה, הגם שאיש מהם לא הפנה לפסיקה כדי להצביע על שיעור הפיצוי המקובל בנסיבות אלו. כך גם נתתי את דעתי בין השאר, לשיקולים הבאים: הזמן הממושך מאז האירוע ועד זיכוי של התובע, שבעטיו חל עיכוב ממושך באפשרות שהתובע יוכל לגשת אל בחינות ההסמכה של לשכת עורכי הדין; התמשכות ההליך, אשר מאז יום האירוע ועד הגשת כתב האישום חלפה תקופה לא סבירה לכל הדעות, שנמשכה כשנתיים ותשעה חודשים; העובדה שמאז הוגש כתב האישום ועד מתן הכרעת הדין שלפיה זוכה הנאשם חלפה עוד כשנה, בשים לב לכך שהעיוכים נבעו בעיקר מהתנהלות הנאשמים ובאי-כוחם; עוגמת הנפש הרבה הכרוכה בהעמדה לדין ובתחושה שהתובע התדפק על דלתות סגורות של יחידת התביעות מתוך ניסיון להשמיע את טענותיו, והזלזול שזכה לו בעת שפנה לשם (כזכור, התובעת כתבה שהתובע "שיגע אותי!") ונראה שמכתבו כלל לא נקרא ותוכנו לא נבדק. כך גם קשה לומר שבאופן אמיתי נבחנו טענותיו, אשר הובאו באמצעות סגורו הראשון של התובע, עו"ד גדי טל, אשר נפגש עם ראש יחידת התביעות עוד ביום 11.4.2007 (כשישה חודשים לפני ישיבת הגישור).

לאור כל אלו, תשלם הנתבעת לתובע פיצוי בסך של 80,000 ₪.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 10-1130 בלומנטל נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל

ד. סיכום

61. בחינת התיק הנדון, מחייבת לשוב ולהזכיר לגורמי רשויות התביעה, את דבריה של כבוד השופטת א' פרוקצ'יה בפסק הדין בעניין עזבון יוסף (בפסקאות 92-93). הגשת כתב-אישום היא דבר רציני, שהשלכותיו מרחיקות לכת. כך במיוחד במקום שהוא מוגש מבלי שיש תשתית ראייתית המצדיקה את הגשתו. בענייננו, החקירה כולה נוהלה ברשלנות. מעורבים שחקירתם הייתה דרושה לא נחקרו ושאלות מהותיות ומתבקשות, לא הוצגו לנחקרים כולם. התובעת שהגישה את כתב האישום לא עשתה דבר בעניין, לא בדקה את חומר החקירה כפי שמתבקש היה שתבדוק, לא בדקה מסמכים שהוצגו לה, ולא ביקשה השלמת חקירה. היא הגדילה לעשות בכך שהתעלמה מראיות כבדות משקל שהונחו לפניה, והפכה לכתב-אישום את הודעתו של מתלונן, אשר על פני הדברים עלה כי אינה אמינה וכי היא עומדת בסתירה לראיות אחרות לרבות ראיות אובייקטיביות, כפי שהרחבנו בכך. כף הוגש כתב-אישום אשר חטא לעובדות שעלו מתיק החקירה והציג אותן באופן מטעה.

62. כאמור בדבריה האמורים של כבוד השופטת א' פרוקצ'יה (שם), "התובע בהליך הפלילי מייצג את אינטרס אכיפת החוק, תוך הגנה על זכויות הפרט הנתון בהליך פלילי". כך גם הדגישה את העובדה ש"כוחו וסמכויותיו של התובע הם נרחבים" ולפיכך "סמכויותיו הנרחבות של התובע בהליך הפלילי וההשפעה שיש לכך על זכויות הפרט הנתון בהליך, מולידות חובת זהירות מושגית וקונקרטית על התובע במסגרת עולת הרשלנות". כאמור שם:

"הפעלת סמכויותיו של התובע כפופה לשיקולים מסוגים שונים. מצד אחד משמש חוליה מרכזית במערכת אכיפת החוק ... מצד שני, בתור נציגה של המדינה, עליו להקפיד הקפדה יתירה על זכויותיו של הפרט הנתון להליך הפלילי ולהגן מפני פגיעה בלתי מידתית בזכויותיו ... במסגרת זו, עלה על רשויות התביעה חובה לבחון בקפדנות ראיות אשר נאספו במהלך חקירה כדי לקבוע ... אם יש מקום להגשת אישום נגדו; ואם ראוי לנהל הליך פלילי בבית משפט נגדו ... על רקע הפגיעה החמורה הצפויה לאדם מניהול הליך פלילי נגדו, על התביעה להשתכנע כי חומר הראיות שנאסף מצדיק ניהול משפט נגדו ... ככל גוף מינהלי, כך גם על התביעה הכללית, וביתר שאת, לפעול בסבירות ובתום-לב ולהפעיל את כוחותיה הנרחבים בזהירות הראויה ... היותה של התביעה חלק מרשות אכיפת החוק מטילה עליה חובת זהירות בעלת משקל מיוחד בכל הקשור בניהול הליך פלילי כנגד אדם. המדיניות המשפטית המטילה אחריות על גורמי התביעה הפלילית בגין התרשלנות מתבססת על עיקרון השוויון בפני החוק, ומניעת הפליה פסולה. היא מניחה קיומו של סטנדרט זהירות שנועד להבטיח הפעלת אמצעים ראויים וסבירים בניהול ההליך הפלילי, ולאזן כראוי בין תכלית אכיפת החוק הפלילי לבין שמירה על זכויות הפרט הנתון בהליך הפלילי".

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 10-1130 בלומנטל נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17

63. לאור כל האמור, התביעה מתקבלת.

בהתאם למובא לעיל, הנתבעת תשלם לתובע סך של 95,000 ₪.

כן תשלם הנתבעת לתובע עבור שכר-טרחת עורך-דינו ועבור הוצאות המשפט שהוציא, סך של 20,000 ₪.

סכומים אלו ישולמו תוך שלושים יום מיום המצאת פסק הדין.

ניתן היום, י"ח באב תשע"ב, 6 באוגוסט 2012, בהעדר הצדדים.

תמר בר-אשר צבן, שופטת

